

OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ

Ч. 3

Березень

1952

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК IX. БЕРЕЗЕНЬ, 1952 Ч. 3

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць

Редагує редакційна колегія

Листування й передплату висилати на адресу:
866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Передплата у Злучених Державах \$2.50 річно, на пів року \$1.50. В Канаді \$3.00 річно, на пів року \$1.75. Поодиноке число 25 центів.

Рукописи просимо присилати чітко переписані на одній сторінці паперу. Редакція застерігає собі право скорочувати рукописи. Надісланих рукописів редакція не звертає.

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ

1. 2" × 1 кол. 2.00		4. 2" × 2 кол. 4.50
2. 3" × 1 кол. 3.00		5. 3" × 2 кол. 6.00
3. 4" × 1 кол. 4.50		6. 4" × 2 кол. 8.00
7. 3" × 3 кол. 10.00		

При річних оголошеннях даємо 20% знижки.
Замовляючи, подати тут зазначене число.

OUR LIFE

VOL. IX. MARCH, 1952 VOL. 3

Edited by Editorial Board

Monthly publication of the Ukrainian National
Women's League of America, Inc.

866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$2.50 per year
— \$1.50 for 6 months. Subscription in Canada
\$3.00 per year, half year \$1.75. Single copy 25c.

Entered as second class matter July 8, 1944,
at the Post Office at Philadelphia, Penna.,
under the Act of March 3, 1879.

ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"

АВСТРАЛІЯ:

Mrs. I. Pelensky
136 Forest Rd.
Arncliffe, N.S.W.
Australia

Річна передплата: 1£

Піврічна передплата: 11 шил.
Поодиноке число: 2 шил.

АНГЛІЯ:

Mrs. I. Witoszynsky
30, Keighley Rd.
Bradford, Yors.
England

З М І С Т

Р. Завадович: Думки Т. Шевченка	1	Орися: Віднова хати	12
О. Лотоцька: Світлій пам'яті	2	Ната	15
Л. Бурачинська: Царівна зелених гір	3	рз: Кахи	16
П. Кучерявий: Остання дорога	4	І. Савицька: Наша хатка	16
Л.: Наша молодь виступає	5	Our Literary Heritage	17
О. Кобилянська: Два серденька	6	Ideas on Home Decorations	18
О. Вротновська: У Ганни Совачевої	7	Food Ideas	18
На престолі імперії	8	Будьмо чуйні	19
З невеличкого гурта	8	Вістки Федерації	19
Л. Б.: Нові видання	9	О. К.: Зустріч громадських діячок	20
Наспівають подяки	10	Український Золотий Хрест	20
Перед нашим дзеркалом	10	Вістки з Централі	21
С. Стечишин: Городина	11	З дороги	21
Н. Костецька: Що варити	12	При громадській роботі	22

Світлина на обгортці — Юлія Шустакевич, перша голова СУА

Думки Тараса Шевченка про матір і дитину

Навіть побіжний розгляд Шевченкового "Кобзаря" під оглядом тематики переконує нас про те, яку велику увагу присвятив Шевченко постатям жінки й дитини. А коли вглянемо глибше в такі поеми з жіночого життя, як "Наймичка", "Сова", "Княжна", "Відьма", і ін., будемо вражені не тільки величию реалістичного й мистецького зображення життя, але й глибиною теоретичного розуміння ролі жінки в модерному, "оновленому" суспільстві. Ми зрозуміємо, яку високу позицію призначив цей народний пророк матері в суспільній ієрархії свого народу і які вимоги поставив до виховання тієї його частини, до якої належить майбутнє, себто молодого покоління.

Пригадаймо собі першу строфу прекрасного твору Шевченка з 1849 р.

У наших раї на землі
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим.

В цьому поетичному шедеврї, що є апотеозом материнства, Шевченко асоціює образ земної матері з образом Божої Матері, висловлюючи тій першій майже релігійну пошану.

... і перед нею помолюся,
Мов перед образом святим
Тієї Матері святої,
Що в мир наш Бога принесла.

Направду, не можна величніше вшанувати матері, як це зробив Шевченко. З неменшою любовю й ніжністю ставиться поет і до дитини; вона передовсім Божа дитина, і сам факт її існування є вершиною щастя, яким Господь обдаровує матір.

І дав дожить
Господь їй радости на світі:
Узрїть його, поцілувать
Своє единее дитя —
Ох, діти, діти, діти, діти,
Велика Божа благодать!

(„Княжна“)

Згадуючи про незрозуміле нікому лепетання немовлятка, поет ще чіткіше висловлює свою емоційну настанову до нього: "Сам Бог розмовляє немовляцкими устами"

У світлі таких поглядів Шевченка, сім'я — це усвячена Богом установа, де мати через виховання дітей на добрих громадян має сповнити величчє післанництво. І тому "слово "мамо" — величчє, найкращєє слово!" Але дійсність у сучасній Шевченкові Україні (та й чи тільки в сучасній) трагічно інакша. І тому в поетичній спадщині Шевченка так багато образів дитячої трагедії: постаті забутих, споневір'яних сиріт, безбатченків, жертв кріпацького безprawства і його наслідку, морального розладу в родині. Трагедію української дитини сприймав Шевченко не лише як всенародне, але й як особисте лихо, тим більш що йому самому довелося зазнати прегіркої сирітської долі і збагнути страждання дитячої душі до самого дна. Ось чому з таким співчуттям розповідає про героїчну боротьбу таких матерів, як Ганна-наймичка або "Відьма", за фізичне збереження і щастя їх дітей, а постать такої матері-громадянки, як Алкидова мати з "Неофітів", змальовує в авреолі апостольської святости.

Те, що сказав найбільший поет і громадянин України про матір і дитину — це не тільки протест і пересторога, але також вимога до майбутніх генерацій, щоб турботу за долю дитини ставити завжди в ряді невідкладних національно-громадських і суспільних проблем. Це передовсім пригадка матерям, що їх **перше і найсвятїше завдання** на землі — вивести в люди своїх діток, приготувати і загартувати їх до боротьби з життєвими перешкодами. Навіть тоді, коли жінка в силу складних умовин мусить пра-

цею заробляти на життя, ніякі мотиви не звільняють її від виховного обовязку. Який же зворушливий і zarazом гідний наслідування образ матері з поеми "Сова", що повдовівши і нанявшись на чужу роботу "і день і ніч працювала, подушне платила і синові за три жупанок купила, щоб і воно, удовине, до школи ходило" Що більшї перешкоди стрічає мати на своїм шляху, то більшє уваги й зусилля вимагає її материнське післанництво: зберегти в душі дитини образ Бога і справжньої людини, релігійність і гуманність. Для того в її серці горить любов, що є чимсь посереднім між людською й ангельською любовю — неземна любов матері. Все одно, де б це не було — під рідним сонцем чи під чужими зорями, основні обовязки матері будуть завжди однакові: вона має бути для своєї дитини **земним ангелом**.

Але, самої любови й доброї волі тепер замало! До того треба ще знання виховницької справи. Здобуття цього знання зумовлює посилену працю над собою та приналежність жінок-матерів до відповідних організацій, участь в освідкомній культурно-національній діяльності жіноцтва. Опіка над дітьми мусить стояти на першому місці серед різних діянок жіночої діяльности. Подумати б тільки, на що придалися би осяги в діяльності гуманітарній, суспільній, освітній чи мистецькій, якщо б жіноцтво програто справу в діяльності виховання. Кому б ми передали матеріальні й духові здобутки не тільки власної праці, але й попередніх генерацій? Тому зрозуміло, що жінка-емігрантка мусить подвоїти й потроїти свої зусилля в вихованні, в опіці над своїм найбільшим скарбом, дітьми. Разом з усім громадянством вона мусить подбати, щоб при її боці

(Докінчення на стор. 8)

Світлій пам'яті першої голови СУА

Дня 30. січня українське громадянство Дітройту провело в останню дорогу визначну українку Америки — Юлію Шустакевич. Прощали її — окрім найближчої рідні — українські організації й установи, друзі й знайомі, а над усе гурт, якого була співосновницею — Союз Українок Америки. Поклін її тлінним останкам зложила голова СУА Олена Лотоцька.

Коли в 1913 р. подружжя Шустакевичів причалило до берегів Америки — багато плянів роїлося в голові молодій жінки. Вона вже мала за собою шість літ праці в театрі „Бесіди” у Львові, де під вправною рукою Осипа Стадника вибивалась на чільне місце. Молода Юлія вже змалку дихала атмосферою лаштунків, маючи у своїй сестрі, Юрчаківій гідний приклад. Шість літ праці в театрі були для неї не тільки школою, але й надихали її любовю до театрального мистецтва на все життя.

В тому часі діяли вже в ЗДА українські театральні гуртки. Та в західній частині країни, де поселились Шустакевичі, ще не бачили українських театральних вистав. І так по всьому їх шляху — від Клівленд до Шикаго — постають за їх почином театральні гуртки, що об'їздять свою околицю і всюди закріплюють до свого мистецтва. Цю мандрівку молодій парі закінчує врешті побут у Ньюарку, а тут взаємини з театром „Української Бесіди” в Нью Йорку. Започаткував їх виступ молодій артистки в ролі Оксани („Запорожець за Дунаєм”) у Вашингтоні підчас сойму „Федерації Українців в Америці”, восени 1918 р. Це світлі часи нашого театру в Америці. Згуртувались у ньому артисти з Рідного Краю й талановиті аматори. У січні 1922 „Українська Опера Дружина” ставить оперу Аркаса „Катерина” в якій Юлія Шустакевич співає заголовну роль.

Дальші роки проходять у службі українському театрові у співпраці з диригентами Мироном Корикором та композитором Михайлом Гайворонським. Театр поповнився сила-

ми з кол. хору Кошиця і поширив свій репертуар на всі історичні й побутові речі.

Працюючи для наших переселенців на сцені, Юлія Шустакевич щораз глибше входила в життя-буття нашої громади. Вона зрозуміла, що емігранти — окріпнувши матеріально, радо сприймали й росли мистецькими враженнями нашої сцени. Та цей розвій треба було завершити й громадським освідомленням. І коли в 1925 р. п'ять існуючих жіночих товариств об'єднались в одну організацію — Союз Українок Америки, Юлія Шустакевич стається її головою.

У 1926 р. подружжя Шустакевичів переїжджає до Оліфант, Па. на нове місце праці. Вриваються їх звязки з театром та й не всилі вона вже очолювати жіночої централі. Дальший життєвий шлях Юлії Шустакевич пробігає в обов'язках матері й господині. Четверо дітей привела вона на світ і виховала на корисних громадян. Ввесь цей час вона була тісно пов'язана з Союзом Українок Америки, то як членка Екзекутиви, то працюючи в Відділах. Її глибоке знання людської душі, дар єднання з людьми та досвід у громадській праці забезпечили їй у рядах СУА особливе становище. Ще в останніх місяцях свого життя дала вона цінну організаційну пораду на сторінках „Нашого Життя”.

Та тут торкаємось ще одного дару, що їй уділив Господь і який розвинула її багата вдача. У щоденній радіо-передачі, які подавало подружжя Шустакевичів впродовж кільканадцять літ, Юлія випрацьовувала літературну частину та музично-вокальну програму. А позатим у затишній домашнього вогнища вона полюбувала писати. Легко плили думки зпід її пера і набирали зрозумілої й приступної форми. Показалось, що в ній дрімає журналістичний талант, що міг би принести багато користі. І знову поставила вона його — як колись свій голос і сценічні здібності — на службу української громади. Всі музичні події й імпрези знаходили її фахову оцінку,

Юлія Шустакевич

різні громадські проблеми цікавили її. Врешті стала вона освідомлювати й американський світ про українську справу. В альманаху міста Дітройту, виданому з нагоди 250-ліття міста, опрацювала вона діяльність українських жіночих організацій.

Близько сорок літ засівала вона громадську ниву дарами своєї багатой душі. Відійшла в почутті, що проорала поле, на якому закріпилось неодне зерно. Українсько-американське жіноцтво з болем попрощало свою посестру, що станула при ньому в заранні віку, у розквіті своєї слави і витривала до кінця. Вона покинула в жалобі чоловіка Миколу, дві дочки, двох синів та кілька внуків. Її пам'ять зберігатимуть не тільки вони, але збережеться вона в молитвах та спогадах членок СУА.

Із їхніх кругів вийшла думка створити стипендію ім. Юлії Шустакевич при Союзі Українок Америки, як живий пам'ятник її праці. Думка ця знайшла признання й відгук. Точне звідомлення про створення стипендії подаємо на іншому місці.

О. Лотоцька

ЛІТЕРАТУРНИЙ ЮВІЛЕЙ

У грудні влаштував Літ. Мистецький Клуб у Нью Йорку авторський вечір Людмилі Коваленко, яка відчитала уривок свого нового твору — пєси „Приїхали до Америки”. При цій нагоді приятелі письменниці влаштували скромний ювілей 25-ліття її літературної праці.

Царівна зелених гір

(У десяти роковини смерті Ольги Кобилянської)

У 80-их роках м. ст. в малому буковинському містечку Кімполонг доростала молода дівчина. Четверта дитина у вбогій сім'ї урядовця, вона дістала лише необхідну для тодішніх часів дівочу освіту. Незамітна якоюсь особливою красою, без великих виглядів на майбутнє, вона жила при батьках. Як сотні інших молодих дівчат того часу.

Та Бог дав їй чутливу душу і жаду знання. Вона прагне знати все більше і більше. Спершу від учительки, а потім від братів, що вчилися, вона добуває книжки. І пізнає обрії мистецтва, науки — немов далекий і зачарований світ.

Поруч неї зростає її подруга й ровесниця Софія. Вона теж перейнялась новими ідеями освіти для жінок і виїжджає студіювати медицину. Вона одначка у свого батька лікаря і їй це легко перевести. А Ольга застається дома, бо... така була тоді доля незаможних молодих дівчат.

Ольга списує продумане й пережите. Її уява працює легко, думка мчить скоро. Чи не поспробувати б їй написати щось? Вона відважується взятися за новелю. Софія намовляє її післати це до альманаху „Перший Вінок“, що його ладить Наталя Кобринська. Іван Франко, що був співредактором альманаху, відкидає цю річ.

Знов розчарування. Молода істота не тільки вразлива, але й горда. Вона замикається у своїй самоті і пише тільки... для себе.

Проплили роки в самоті зелених гір. Мати хворіє й печаллива дочка заступає її в господарстві. Малі брати вимагають догляду й опіки. По смерті матері хворіє батько. Знов допомагають дбайливі руки Ольги, зогріваючи його старість.

Вона приймає на себе ці тягарі так як життя їх надносить. А в тишині свого серця, у глибині думки вона шукає розв'язки. І знаходить їх у мистецькому вислові, у творах.

„Я писала, коли любила, писала, коли терпіла, писала, коли

не находила вдоволення знадвору бажань моїх особистих, коли бачила кривду, заподіяну так людям, як звірятам, цвітам і птахам, писала, коли переймалась великими ідеями про визволення жінки.

Всі дрібні поезії в прозі це — „каплі моєї крові“ Поставали з хвилин, де я чула себе понижуюною, скривдженою, несправедливо осуджуваною, одним словом... **я плакала поезіями в прозі.** Інакше годі було.

ОЛЬГА КОБИЛЯНСЬКА
Світлина з 1907 р.

Ніколи не чув ніхто в моїй рідні скарги з моїх уст, чи я чула себе щасливою або й ні."

Таке признання впало в її автобіографії. І з її душевної самоти постали постаті вимріяних жінок — отих жінок, що зуміли здобути собі освіту й пробиватись самотужки через життя. Цей шлях їм не дається легко. Наталка Веркович перемагає своє оточення впертим змаганням до незалежності, а Маня Обринська стається добрим опікунчим духом своєї родини, зрікаючись особистого життя.

Наталка і Маня! Вони визволились із пут пересудів, із почуття нижчости, що тяжіло над дівчиною в сім'ї. Їх крок вимагав відваги й сили, але вони її в себе знайшли. І показали шлях іншим. Сотні молодих дів-

чат пішли шляхом Наталки й Мані, бажачи самі кувати собі свою долю.

Змалювавши ці постаті, письменниця визволила в своїй душі здавна вимріяний образ. Сталася водночас Наталкою й Манею, та пішла далі за світом своєї уяви. Вона сягає за постаттю жінки-мисткині в „Мелянхолійному Вальсі" й „За ситуаціями", вона змальовує родинні трагедії в „Землі" й „Ніобі", вона відзеркалює наше село у дрібних нарисах. І з її уяви, виткані на тлі життя постає її багатий письменницький дорібок, що захоплював ціле молоде жіноче покоління.

Її давня туга за великим світом і за життям у ньому, дивно здійснюється. Вона сама стала світом для інших. Перетерпівши й переборовши вузькість свого оточення, вона станула на висоті, не виїжджаючи нікуди й не досягнувши формального ступеня освіти. Тільки силою характеру, вона зуміла розвинути свій вроджений мистецький дар.

Ще не так давно покинула вона нас, доживши глибокої старости. Українське жіноцтво дорожить пам'яттю своєї великої вчительки-письменниці і напевне пошанує її в ці пам'ятні роковини. А головне — пригадає молодому поколінню людські й мистецькі вартості її творів, що все ще живі і глибокі.

Л. Бурачинська

З ВІДЧИТОВОЇ ЗАЛИ

У програмі народнього університету в містечку Дінкельсбюль у Німеччині німецька поетка Елізабет Котмаер виступила з доповіддю про українську лірику на еміграції. Рівночасно прочитала вона свій переклад найновішої поезії Василя Барки „Троянський роман“.

В університетському клубі жінок у Монреалі промовляла відома наша малярка Наталя Геркен-Русова. Її доповідь на французькій мові інформувала слухачок про Україну та її проблеми. На відчиті були присутні дружини чужинних консулів та професорів університету.

Остання дорога

Від 1940 себто від хвилини, коли більшовицьке військо зайняло Буковину, мало що знаємо про життя Ольги Кобилянської. А їй довелося прожити ще майже два роки серед хвилювань та неспокою війни.

Дещо більше знаємо про перший час, бо в тодішніх газетах багато писалося про письменницю. Знаємо, що більшовицька влада виявила багато уваги для неї. Її постійно відвідували письменники та інші видатні совітські люди, вимагали писати привіти, обіцявали перевидати твори ітд. Опіка ця виявилась також ділом. У літі 1940 вирішено вислати письменницю на відпочинок до кліматичної місцевости Виженка над Черемошем, де вона й пробула кілька тижнів. Подорож сильно змучила стареньку бабусю і тому мабуть не принесла користи німецькому організові. Зимом у січні або люті 1941 влаштовано в театрі величаву академію в її честь. Із червоно декорованої сцени, де засіла президія, поплили привіти й доповіді. Та старенька письменниця не була присутня. Вона вже майже не могла ходити і кожен рух був для неї дуже трудний. Та червоні опікуни не дарували їй того, а примістили в її кімнати великий радіоприймач, де вона повинна була вислухати всю програму згаданого свята.

У тому часі мало місцевих людей заходило до Ольги Кобилянської. За совітської окупації люди себе оминали а страх — зіткнутись із совітськими діями здержував їх ще більше. Та всеж таки вечерком, заходили туди давні знайомі. Це було кілька осіб із інтелігенції, що залишилась на Буковині, наші священики та кілька міщан, що жили поблизу. Ольга Кобилянська зустрічала всіх привітно й ніколи не нарікала.

Після вибуху німецько-совітської війни Чернівці перейшли дуже тривожний час. Перехід між відступом большевиків і

приходом румунів тривав дуже коротко.

Та для українців настали страшні переслідування. Румуни накинудись із скаженою люттю на все українське життя. Вони вилловлювали всіх свідомих людей із селян, міщан і інтелігенції, арештували і розстрілювали без сліду. Біля м. Садагури постав концентраційний табір, де знущались довгі місяці над сотнями наших людей.

Місто було вигомоджене ще підчас совітської окупації, а тепер настав справжній голод. Селяни не довозили нічого з сіл, бо страшно було рушитись, прохарчування міста не було наладане. Ціни підскочили до нечуваної висоти.

Переслідування нашого населення мусіло сильно вразити Ольгу Кобилянську. Хоча їй не старалися всього говорити, то все ж вона це відчувала по пригноблених обличчях близьких людей. Потерпіло кілька знайомих та сусідів.

У тому часі піддержували Ольгу Кобилянську і її сімю сусідки з міщан, що часто туди заходили. Коли пронеслась вістка, що вона занепадає щораз більше на здоровлю, стали ці щирі жінки щоденними гостями в неї. Вони й спомагали її та її сімю у цей важкий час. А головне, що не була вона самотньою та навіть в останні дні свого життя знайшла піддержку своїх.

Глибоким сумом прибила нас вістка, що Ольга Кобилянська померла. Хоч цього можна було сподіватись та це здавалось нам ще одним нещастям у тому страшному часі. Немов сьогодні памятаю той холодний день у березні (точної дати вже не знаю), коли ми зібрались біля її дому. Це було скоро пополудні. На вулиці стояла вже група людей і караван. Незабаром вийшов із хати священик і хор. Винесли домовину.

Похоронний похід уформувався і рушив. На чолі похорону хрест, а далі йшов наш парох. Слідував хор із гр. кат. церкви — вісімка мужчин. Потім вбогий караван із домовиною, а на ній два-три вінні з

чорними шарфами. За домовиною йшла найближча рідня, а далі друзі й знайомі. Як сумно і вбого все виглядало!

Похід пішов на вул. Новий Світ, потім Панською до Ринку і завернув на Руську, де спинився біля гр. кат. церкви. Довга це була дорога. Хотіли всі, щоб ця її остання дорога ще перейшла через середину рідного міста. Людей прибувало. Коли ми дійшли на цвинтар, було нас зо дві сотні. Чулося весь час пильний нагляд влади й декілька разів похоронний похід хтось фотографував.

Гробовець родини Кобилянських стоїть праворуч головної алеї. Там лежать її батьки й брати, там уже було приготоване здане місце для неї. По відправі священик сказав коротке надгробне слово. Настала мовчанка. Всі чекали ще чогось, ще якогось слова. Та юрбу гнітила тиша. Нараз почув я сміливий жіночий голос. Знайома мені професорова, що заходила часто до письменниці, виступила. Вона говорила просто, але зворушливо. Попрощила письменницю від буковинської землі, від жіноцтва, що її любило й її так багато завдячує.

Я почув глибоку вдячність до цієї відважної жінки, що в такий скрутний час мала сміливість виступити. Коли ми вже розходились, подумав я: який був би цей похорон, коли б були хоч приблизно нормальні часи на Буковині?

Хор заспівав ще пісню "Тихий вітер" та "Чуеш брате мій" В останніми згуками стали закривати могилу.

Павло Кучерявий.

Збірка новель

Докії Гуменної

КУРКУЛЬСЬКА ВІЛЯ

Накладом В-ва "Нові Дні"

Ціна 40 ц.

можна замовити

в Централі СУА

866 N. 7th St.

Philadelphia 23, Pa.

Присилайте зміну адреси і 10ц. марками.

Наша молодь виступає

Дорогі юначки!

Нарешті Ви знову обізвались! А то я думала, що Ви вже призабули свій намір! — Та як кажете — плахунка не відступає

Полтавську плахту прикривають зпереду вишиваним фартушком

від того, що раз постановила.

Отже продовжуємо народне вбрання! Гарно, що вже маєте сорочку, віночок та намисто. Це вже дуже багато. Кажете, що до Різдвяного виступу ви позичили собі були спіднички й корсетки. Але час уже вам подумати про свої власні.

Якщо хочете мати це до Великодня, коли то маєте вивести гагілки у своїй школі, то треба вже братись за те. Найкраще почати від обгортки для нижньої половини тіла. Треба рішитись, чи хочете справити собі плахту чи спідницю.

Плахта — це святкове вбрання дівчини на Лівобережжі. Це чотирикутник із вовняного матеріялу, що складається з двох довгих рушників, зішитих до половини. Тканина — тканина у крату, на червоному тлі, а в кратах виведений взір. До ношення плахту перегортають удвоє: зішитий бік схоплює стан, а оба незішиті кінці звисають обабіч, як крила. Така плахта навіть зветься крилатою.

В наших умовах справити собі плахту — нелегко. Це ду-

же складна вовнянна тканина, що її в нас виробляли на окремих варстатах. Зладити тут щось подібного — вимагає терпеливості і вміння. Є вже спроби дуже доброго наслідування. Одна ткальня у Пенсильванії виробляє вже картату тканину із зірчастим мотивом.

Незабаром можна буде зустріти її в наших крамницях та широко її примінити.

Багато зручних жінок пробувало наподобити плахту ручною вишивкою. В тій цілі купували картату тканину, або червону гладку й виводили на ній крату на машині колірним шовком. Потім заповнювали клітки зірчастим орнаментом. Тільки що це доволі працюйте й мусить бути дбайливо зроблене.

Спідничка до народнього вбрання

Якщо вам таки хочеться мати плахту, а не можете купити собі готової, тоді попробуйте зладити собі її самі. Для тієї цілі розгляньтесь за оригінальною плахтою, а їх є багато у людей з Великої України. Там можете відробити собі взір і побачити, як ця плахта є шита. Тоді щойно пускайтеся в пошукування за відповідним вовняним матеріялом та волічкою на взір.

Пам'ятайте про те, що довжина плахти така, щоб із-під неї визирала підтичка, завдовжки на долоню, із вишитим по ній узором. Цей долішній білий рубець не сміє бракувати в ніодному українському жіночому вбранні.

До вбрання з Наддніпрянини носять також спідницю. Спідниця не чужа нам, бо на Правобережжі зовсім плахот не знають і спідниця там здавна уживана. Отже коли лякаєтесь більшого видатку чи праці, тоді справляйте собі гарну квітчасту або гладку спідничку до народнього вбрання. Тільки треба дуже уважно обдумати її колір, щоб вона до всього відповідала.

Спідниця може бути матовошовкова або перкалева, але ніколи атласова, лискуча. Краски добирайте світлі — червону, синю, зелену, але не яскраву. Можуть бути також перкалеві у дрібну квіточку. Не беріть надто легкого шовку, бо він не паде добре й при танку занадто літає. Для прикраси можна обвести спідницю вузькою чорною оксамиткою в три ряди, у висоті колін.

Підтички зпід спідниці не видно, особливо, коли вона не надто коротка. Однак вона повинна бути, бо при танку, коли розвіється спідниця, тоді підтичка з вишиваним рубцем становить гарне тло для постаті в руху.

Отже дорогі юначки, напишіть на що рішаєтесь. Може потрібні будуть вам ближчі вказівки чи точніша порада. А в черговому числі опишу вам корсетку, яка вам теж конче потрібна.

Ваша Л.

Полтавська плахта зложена так, як нею вгортають стан.

Два серденька

Письменниця провадила в молодих чітах шоденник, із якого вдалося зробити виписки в своєму часі. Шоденник ведений німецькою мовою, яка була в тому часі розговорною мовою освіченої верстви на Буковині. Тому подаємо уривок із нього в перекладі. Він свідчить про ранні літературні спроби молодої дівчини.

11. травня 1884, Кімполонг.

Пополудні, в альтанці.

Відколи я останній раз записувала, багато зайшло в мене змін. Цілий тиждень пролежала я хворіючи — дуже сильний випадок дифтерії. Сьогодні другий день, що я встала і майже цілий день я надворі й тепер прийшла сюди — щоб писати тут... Я дуже вичерпана цією недугою, така бліда й немічна! А кругом — чудовий світ... дві великі левади відділюють наш садок від лісу і я чую, як щебечуть пташки та кличе зозуля, шумлять розкішні ялини й смереки... ось тепер заграв якийсь хлопчина на сопілці — тут це так рідко чути, це тільки на долах так грають... в мене пробуджується така глибока, глибока туга — десь понестись далеко, далеко звідсіля — а в садку така свята тишина — і я обіймаю рукою дерево чи альтанку й приглядаюсь веселим мушкам, як вони мерехтять, гудуть та танцюють, дивлюсь все більш непорушно на маленькі квіточки а потім на високу гору з темним лісом — і так мені хочеться плакати, плакати й іти кудись, лише щоб тугу втишити... Але вона зростає і я все однаково самітна. Як часто хотіла б я кинутись у зелену траву — хотіла б щось здобути пробоєм... а поміж це все чую... куку, куку, жуку...

Всміхаюся злегка. Мені все приходять на думку слова Шевченка:

Закувала зазуленька
В зеленому гаю;
Заплакала дівчинонька
Дружини не має...
А дівочі молодії
Веселії літа —
Як квіточки за водою
Пливуть з цього світа...

Одинадцять літ я вже замкне-на поміж цими горами, а всеж

їх люблю... Люблю їх, коли вони пишаться темною зеленню і люблю їх також, коли вони дрижать від срібних сніжинок... Але мені хочеться втекти у буківий ліс, до бабуні. Всі, що я їх люблю, живуть онтам, на долах. А всеж, коли б я там була, то тягнуло б мене деінде, не матиму спокою — я така, як квітка, якої не можна посадити біля тихого вогнища — я не маю спокою — вона жене мене, оця туга... за світом Марліт,*) бо вона теж живе в моїй душі... як гарно, як чудово кругом мене... Що ви подумаете собі про мене, ви, що читаете ці рядки, чи ви теж квітки, або вже ні? Я пишу це для своїх дітей... чи це може ви, оті діти?

10. жовтня 1884.

Нараз стало так тихо, тихесенько в хаті... Нагло мені захотілось писати. ...Мати вже кличе на вечерю... а в мене якраз поетична ідея, боюся, що вона втече, поки повечеряю.

„Сонце схиляється до заходу — легко зелені хмарки видаються з віддалі немов чудові позолочені тині — хотілось би все споглядати на них, як вони так непорушно а всеж легко плывуть понад землею — але очі, осліплені золотим промінням сонця спускаються вниз... повіки замикаються на хвилину над очима. Потім розплющувеш їх знов — і глядиш кругом себе всюди кругом дихає й ворухиться щось — тут і там хитаються трави, легкий шелест — ледве чутно між листками, де безліч мушок летить і бринить у воздуху... нагло вривається збиточний метелик у цю громадку і тріпоче вліво і вправо чудовими крильцями... і сідає легко на квітку — вона хитається злегка, ледве помітно й приймає непостійного гостя... Щось шелестить — але тихо, будь тихо й дивися кругом себе — о, тут яких п'ять кроків від тебе злітає щось у траву... Ось воно лежить, маленьке пташатко — волове очко, що лед-

*) Марліт — популярна німецька письменниця, яку О. Кобилянська читала в молодому віці.

ве ще вміє літати. Воно спочиває від своєї сміливої витівки, сьогодні вперше посмілилось вилетіти з гнізда, що сховане в кущі зеленої ліщини. Полетіло спершу на високу яблуню, там посиділо хвилинку, розглянулось боязко й цікаво, прикучнуло перелякано, коли якийсь сухий листок промайнув тріпочучи біля нього, потім воно пострибало собі хитаючись... стукнуло своїм маленьким дзьобиком... і повернулось домів. Але ще не могло долетіти до гнізда, ні це вже було за багато для нього, треба ще було хвилинку відпочати... Воно полетіло, а радше впало в траву — бідне, ніжне сотворіннячко! Так нагло всі сили покинули його й воно лежало безпомічно в високій траві... Маленьке серденько билось так міцно при найменшому шелесті, а до того ще й страх... А там, на ліщині, на галузі, що плясала відважніш угору, сиділа мати і щебетала й співала маленькому, мабуть підбальорювала його. Вона підстрибувала на галузці — прилітала до малятка, поверталась назад, а потім замовкла. Якийсь звук пронісся, вона схилила головку на один бік, потім на другий, стрясла крильцями і підлетіла ще раз до маленького. Воно піднеслось, вдарило крильми й піднялось за матір'ю. Ще лиш на віддалі долоні було від гнізда, а сили здавалось знов його покинули. Воно защебетало й забило боязко крильми а стара теж голосно заспівала, воно подалося взад — але розпростерло ще раз поновним зусиллям свої крильця та й піднялось до гніздочка. Стара все ще щебетала й вони притулились до себе у гнізді, так добре їм було в захисті зеленого листя й стрункого віття...

Скоро вже спустилось соняшне проміння, золоті краї хмар поволи зникали, стихало все — піднявся легкий вітер, листя зашелестіло... Нагло стали бриніти маєві хрущі, а в тому кущі ліщини, глибоко в гніздечку билась два маленькі серденька...

У Ганни Совачевої

(З нагоди її 75-ліття)

Ганна Совачева нар. 1876 р. на Полтавщині. В 1893 р. закінчила Інститут у Москві а опісля музично-драматичну школу при Фільгармонії. 1900-04 працює вже в театрі в Москві, а російсько-японська війна застає її при санітарній праці на фронтах Далекого Сходу. 1906 виходить заміж за д-ра мед. Василя Совачева та до 1914 р. виступає спорадично на різних сценах в Росії, тому що ані вона, ані її чоловік не мали права в'їзду в Україну. В 1917 р. переїздить вперше до Києва і працює як мед-сестра у визвольних змаганнях та бере чинну участь у формуванні української держави в 1918-20 рр.

1919 р. працює в Українському Державному Театрі в Кам'янці Подільському. 1920 р. виїздить на еміграцію разом із групою Садовського. 1921 — праця у театрі „Бесіда” Загарова. 1924 — переїздить до Ужгороду і до 1929 виступає в театрі „Просвіта”. В 1929 р. повертається до Галичини й до 1934 р. грає у театрі Тобілевича, а опісля до 1939 р. у „Заграві”. Під час большевицької окупації 1939-41 виступає у Львові в театрі ім. Лесі Українки, а потім під час німецької окупації до 1944 у Львівському Драматичному Театрі. 1944 р. — друга еміграція до Австрії. Повоєнні 1945-48 роки Ганна Совачева проводить у Зальцбургу в ДП-таборі, де провадить театр. В 1948 р. тяжка хвороба (параліж) приковує її на пів року до ліжка. В 1950 році переїздить до Парижу де живе й дотепер.

Ганна Совачева має за собою незвичайно багатий мистецький шлях. Її найулюбленіші пьеси: „Цвіте полум'я”, „Загибель корабля”, „Закон” та „Ріка”. Крім того вона виступала багато разів у таких побутових пьесах: „Ой не ходи Грицю”, „Сорочинський ярмарок”, „Степовий гість”, „Маруся Богуславка”, „Зрада, або цариця Грузії” та інші.

* *

До Ганни Совачевої вибралась я одного недільного по-

полудня. Не занадто ще орієнтуючись в паризькому лабіринті вулиць я блукала кілька хвилин довкруги зупинки підземної залізниці „Мартен Надо”, заки віднайшла вуличку Ганієр Гю, де під ч. 5 міститься Українська Автокефальна Православна Церква та два готелики, в яких переважно мешка-

Ганна Совачева в ролі Ганни у драмі „Маруся Богуславка”

ють українці. В одному з них, під числом 4, на другому поверсі мешкає вона. Крутими, вузькими східцями підношуся на гору. Двері напроти сходів. Стукаю. Доволі тихо „прошу”, чується з середини.

Відчиняю двері і входжу. Невеличка кімнатка бідно умебльована, як і всі такі кімнатки у французьких „мебльованих домах”. Нічний столик, ліжко, залізна кухонка, скриня під вікном, шафа, шафка, столик і... за столиком вона — Ганна Совачева.

Вона хоче встати на привітання, але їй це досить тяжко з огляду на наслідки перебутої хвороби, яка змусила її перележати пів року в шпиталі, а тепер затруднює хід. Не зважаючи на біль пані Совачева встає. Не-

висока, огрядна постать, сиве волосся, округле лице і... очі. Але якого вони коліру? Я стараюсь це розв'язати, бо вони видаються мені чорними, але ні, ні, вони не чорні, вони тільки так гарно блистять і такі молоді, і такі зав'язані, і такі енергійні. Ті очі приковують мою увагу і я таки хочу знати їх краску. Мені здається що вони сиві з карою обвідкою. Вони такі живі і вони так добре підтверджують те, що говорять слова: „а таки я ще буду стояти на сцені!” Так, у цей мент, коли чую ці слова, і дивлюся в ті очі, я вірю їм.

Ми розмовляємо. Є так багато сказати, запитати, оповісти.

Пані Совачева оповідає дуже образиво. Зворот, який ви почувете частенько: „Ви уявіть собі ось таку сцену: . . .”, вказує на те, що вона душею і тілом зв'язана з театром, з дошками сцени, з куртинею, з публікою, та взагалі з усім, чим дихає і живе театр.

Чого вона приїхала сюди, до Парижу? На нужду, на холод і голод, на невігоду і недостатки?! Вона думала, що тут придасться її досвід, знання, переживання, і її по мимо 75-ти років ще не змалій темперамент і невичерпна енергія. Вона працює при своєму маленькому столику, на якому стоять давні фотографії її мужа та родини, та малесенька китичка квіток, без упину, і складає їх, свої праці, щоб радо передати їх молодшим. „Ще так багато треба зробити, і так боюся вмирати, не лишивши за собою сліду”, це її слова, що вона висказує голосно. „В мене так багато матеріялів. Я думала, що приїхавши в Париж, мені вдасться зібрати і зацікавити людей, повести культурно-освітню роботу, якої так тут треба, та, на жаль, так мало є зрозуміння”

Вона боліє над тим, і тому радо погоджується взяти активну участь у святі. Вона знає, що це не прийдеться їй легко, але погоджується зробити доповідь про ролі жінки в листопадовому зриві.

* * *

І знову бачу я Ганну Совачеву 30 грудня 1951 на святі її 75-ліття.

Сальон — залю Українського Дому гарненько прибрали пані. На кожному столику ніжні українські вишивки; вони доволі холодній зальці надають того рідного теплого тону, що розігріває навіть у найбільший мороз. Ми всі очікуємо. Голова Союзу Українок Франції п. Голіян, ходить неспокійно від вікна до вікна і виглядає. Її ще нема. Очікування . . . Невже щось сталося? Та ні, це неможливе. Чекаємо і очікування напружує настрій. Та ось і надходить вона.

Голова Союзу Українок зустрічає на порозі Ювілятку і вручає їй кошик квітів, та провадить дорогу Гостю на призначене їй, прибране зеленню місце. Всі сідають. П. Голіян виголошує гарну привітальну промову, опісля вітає тепло і щиро о. Канцлер Левенець, а генерал Омелянович-Павленко вручає почесну грамоту, на якій підписані делегати всіх українських установ та присутні гості.

Ганна Совачева зворушена. Вона навіть не криє цього. У неї в очах, в її живих, енергійних, незбагненої краски очах, сльози. Сльози також на очах у присутніх пань.

На бажання і промови п. Совачева відповідає своїй теплим голосом і дякує, і ще раз оповідає старі епізоди та переживання. Потім промовляють представники преси й інших інституцій. Атмосфера стає така рідна, така мила, родинна, немов би справді діти і внуки зібралися коло своєї бабусі — скласти їй побажання 75-ті роковини її життя.

О. Вротновська.

ДУМКИ Т. ШЕВЧЕНКА ПРО МАТІР І ДИТИНУ

(Зі сторони 1-шої)

стояли такі певні й сильні союзники, як рідне слово, пісня, книжка та покликані її волею до життя виховні установи. Тільки таким способом наше жіноцтво прикладе рук до оновлення в молодій генерації людського духа, так дошкульно надшарпаного моральним зіпсуттям сучасного світу. Тільки

На престолі імперії

— Полетіла принцесою, а повернулась королевою, — сказав про неї журнал „Лайф“, змальовуючи її відлет і поворот.

І справді, коли молода королева сходить на летовищі з літака, де її чекають державні мужі Англії, на її лиці малюється повага. Вона вже входить у свої обов'язки, що стеляться перед нею. Свідома того, що її чекає.

Помимо жалоби й важких турбот імперії, англійський світ радо повитав її на престолі. „Панування наших королів було славне. Одні з найважливіших періодів нашої історії розгорнулись під їхнім скиптром” сказав прем'єр В. Чирчл. Єлисавета І була зручним політиком, що вивела Англію з релігійних війн на шлях миру й добробуту. Вікторія скріпила завдяки особистим чеснотам престиж панів-

ного дому та перевела ряд корисних реформ.

З зацікавленням глядять світ на молоду королеву. Недавня об'їздка молодої пари по Канаді й Америці позискала їй щирі почування громадян цих країн. Її сердечна простота та безпосередність лишали за собою тривалий слід. Здається, що всі бажують їй легкого та успішного панування.

Та вона вступає на престіл у часі важкого перелому. Не тільки для Англії, але й для цілого світу важиться тепер його доля. Тому нелегким буде панівний шлях цієї молодої жінки.

Та з її очей бе розумна відвага. Овіяна чаром свого щасливого подружжя й материнства, вона стане символом для своєї країни. Її постать, поважна й люблена, кріпитиме її у важких часах, що грядуть.

За найкращу писанку

В кожному місті Америки, де живуть українці, вже пишуться писанки. Бо всюди є талановиті, здібні жінки, що привезли це вміння з дому, або його тут навчилися. Вже від ранньої весни готуються до того.

Щороку дістає Централя Союзу Українок Америки найкращі зразки писанок від своїх членок. Багато праці вкладають вони в це діло, яке свідчить про їх талант. Воно захоплює чужинців, які все наново дивуються цьому мистецтву української жінки.

Та всеж таки ця праця замало признана, замалий лишає слід. Хоч вона зв'язана лише з Великодньою порою, то всеж це є дуже важна галузь нашого народнього мистецтва, що сягає далекої давнини. Тому треба її плекати, а наших мист-

при таких умовах здійсниться те, про що мріяв геніяльний поет країни, полум'яний оборонець прав жінки, матері й дитини, пишучи що

Врага не буде, супостата,

... на оновленій землі

І буде син, і буде мати,

І будуть люди на землі.

Р. Завадович

кинь-писанчарок вирізнити за їхню працю.

Тому й Союз Українок розписує конкурс на найращу писанку! Запрошуємо взяти участь у нашому конкурсі всіх, що пишуть писанки в Америці! Із присланих писанок влаштуємо у святочному часі виставку і на ній журі зложене з мисткинь призначить три нагороди. Перша нагорода — 15 дол., друга 10 дол., а третя нагорода книжка „Дух Полум'я” Лесі Українки.

Щоб оцінити працю писанчарки, треба розглянути щонайменше 3 її писанки. Тому всі, що бажують взяти участь у конкурсі, повинні надіслати таку кількість у доброму опакуванні до Централі США.

Нагороджені зразки будуть сфотографовані, а вислід конкурсу буде проголошений у святочних числах газет. Прохаємо зголошуватись! Цей конкурс допоможе нам видвигнути найкращі писанки в Америці та висказати признання тій, що їх виконала.

Олена Лотоцька,
голова

Марія Григорєць,
референтка нар. мистец.

Із невеличкого гурта

В роковини смерті Ольги Кобилянської пригадаємо нашим читачкам Відділи що носять її ім'я. Їх є два — 29 Відділ у Вунсакет, Р. А. і 48 Відділ у Філадельфії, Па. Працю цього другого розглянемо докладніше.

Їх було лише кілька охочих жінок у дільниці Філадельфії-Найставні, коли в 1929 р. за почином Пелагії Романюк основано товариство. Вони почали свою скромну, але мозольну працю і провадили її як уміли. Аж у 1935 р. прибула на одні збори організаторка СУА Анастасія Рибак і захопила членок приєднатись до Союзу Українок, як 48 відділ. Товариство прийняло ім'я Ольги Кобилянської і почало спільну з усіма Відділами працю.

Роки йшли, а Відділ розростався. Із невеличкого гурта 12 жінок стало 65 членок. Відділ став брати живу участь у громадському житті Філадельфії та збирати гроші на потреби краю. Останню пожертву до краю вислано на Карпатську Україну.

Ось перебіг праці за останній біжучий рік. Сходини чергуються з імпрезами й виставами, майже завжди переводять збірки і дають пожертви. І так у січні влаштовано товариську забаву, у травні відбулися збори, отримані з гостині. Під час зборів членка СУА п. Анна Ракоча-Телепко відчитала реферат у честь матері. З нагоди зборів і гостини членки зложили 21.25 дол. на пресовий фонд.

Під час вакацій членки не втрачали часу і підготували на жовтень виставу "Свій до свого", а пізніше "Синочок". До того чимало труду приложив п. Марків і йому та всім виконавцям програми належить щира подяка. Із доходу вистави закуплено 4 примірники перекладу Лесі Українки. Два призначено для американських коледжів, один для української бібліотеки в Найставні, а один остається власністю Відділу. Відділ зустрів урочисто День Благодарення. О. парох відправив Богослуження за добробут і панахиду за упокій померших членок. Відтак відбулася гости-

на, яку відкрила п. Емілія Слободян. На свято прибуло багато гостей. Переведено збірку на церкву, яка дала 126.50, а на пресовий фонд Відділ пожертвував 25 дол. Усім, що дарували й тим, що приготували гостину й обслуговували столи, а головню комітетові свята пп. Стасик, Мандро і Ощипко належить щира подяка.

Відділ виконав також усі свої зобов'язання в громадських установах. І так вирівнав вкладку в ЗУАДКомітеті і вислав делегатку на заг. збори. Видатну участь прийняв Відділ у закупні церкви в Найставні. Нещодавно створено тут парохію ім. Царя Христа, на яку довго чекали громадяни цієї частини Філадельфії. Коли Парохіяльний Комітет видвигнув потребу купна церковного будинку Найставну — 48 Відділ признав із каси 900 дол. на ту ціль. Цією пожертвою виказав свою громадську зрілість та охоту причинитись до розбудови нашого життя в Найставні.

Від 1941 р. очолює Відділ Марія Бабяк, невтомна громадська працівниця. Вона є водночас і довголітньою касіркою Гол. Управи і її точний і відда-

МАРІЯ БАБЯК
голова 48 Відділу СУА
ім. О. Кобилянської

ній співпраці СУА завдячує багатом. Її погідна вдача і легкий дотеп промощують їй усюди дорогу. Склад уряду 48 Відділу був поданий у попередньому числі.

Оттак працює 48 Відділ ім. Ольги Кобилянської. Членки горнуть до праці, не жаліють труду при його підприємствах. Багато з них прибули з краю з невеликою свідомістю, або й без знання письма. Але життя на вільній землі та власна організація оформили їх у свідомих та жертвенних громадянках. Вони стали поважним чинником у своїй громаді та міцною підставою своєї організації.

НОВІ ВИДАННЯ

ВЕСНА, збірник матеріалів для дошкілля під редакцією М. Юркевич. Видала Світова Федерація Українських Жіночих Організацій, Філадельфія 1951. Ст. 32.

У своїй виховній праці Федерація відчула, як дуже бракує виховникам потрібного матеріалу. Особливо для дошкільного віку. Шкільним дітям все ж таки дають дещо шкільні підручники.

Тому й першим випуском Федерації став збірник матеріалів для дошкілля. Упорядкувала його Марія Юркевич, відома виховниця. Вона поділила матеріал на шість тем — Весна, Тарас Шевченко, Великдень, День Матері, Дитячі пісні й Іграшки. Кожна з тем має відповідну кількість віршиків, оповідань, — дитячі пісні забезпечені в ноти, а іграшки в відповідні рисунки.

Збірник цей є зручним посібником для дошкілля. Наприклад він дає повний матеріал на дитяче свято Шевченка — життєпис поета, його вірші для дитячого віку і кілька віршів про нього. Те ж саме і зі святом матері. Також повчає в легкій приступній формі про традицію Великодня і змальовує всі весняні радощі. Та особливо цінний є відділ пісень. Кожна бо пісня сполучена з якоюсь грою — напр. полювання на гусят, підбирання пір'ячка в зозуленьки і т. д. Це рухливі гри до тексту пісні-веснянки, що весняною лоркою так дуже розворушують дитячу громадку.

Посібник „Весна” може придатись кожній дбайливій матері, що шукає оповідного матеріалу.

Збірник виданий скромно, бо на циклостилї. Та при недостатчї фахового матеріалу повинні виховниці його повитати.

Л. Б.

Наспівають подяки...

У попередньому числі подали ми відгук на нашу Різдвяну збірку. Ми почули голоси двох замітних жінок, що знаходяться в захистах для старих у Німеччині. Вони висказались іменем цілої своєї громади та підтвердили — наскільки збірка є побажана й konieczна.

Подаємо ще один голос. Говорить молодша за них та більше нещаслива, бо як каже, „знесилена довгою і важкою недугою”. Промовляє від імені гурта жінок, що втратили здоровля внаслідок воєнного лихоліття. Послухайте її власних слів:

„Зсилаємо ширю подяку за святочну харчеву пачку, яку ми жінки-українки, що перебуваємо в осередку для хворих на легені в Люттензее біля Міттенвальду, одержали через ОУЖ і ЗУАДК у Мюнхені.

Ці харчеві продукти є для нас великою допомогою, бо наш організм знесилений довгою і тяжкою недугою, потребує значно кращого прохарчування, як те, що його маємо в нас. Особливо тепер, коли нас розвозять по таборах, а наш осередок по закінченні ІРО цими днями буде цілком зліквідований, ми переходимо до тяжкого таборового життя серед гострої зими.

Просимо ласкаво й надалі не забувати про нас обездолених у Німеччині.

Із вдячністю й глибокою пошаною в імені жінок-українок в Люттензее
Евгенія Дублянська

Кожне слово важить тут глибоко. Лист не балакучий але вимовний. Чи не є він пригадкою для кожної здорової людини?

Перед нами Великодні свята.

Вони вже не так далеко! Вже час подумати про харчеву жертву для залишених, коли вона має наспіти в передсвятчному часі.

Приймаємо в кожній кількості: цукор у твердому упакованні, товщ і бекон у бляшаних пушках, м'ясні консерви, чеколяду і мило. Все це можна передати збірному пункту Комітету „Мати й Дитина” у вашій місцевості. А де такого збірного пункту ще немає, тоді висилати посилку на адресу Комітету „Мати й Дитина” у Філадельфії:

**Mother and Child Committee,
877 N. 7th St., Philadelphia 23 Pa.**

Комітет „Мати й Дитина”

ІЗ КОНЦЕРТОВОЇ ЕСТРАДИ

В половині грудня відбувся в Карнегі Гол дебют челистки Зої Полевської, якої світлина ми подали на обгортці ч. 12. Преса відмітила її виступ дуже корисно, добачуючи перед нею світле майбутнє.

Наприкінці січня виступила молода скрипачка Люба Головата у програмі Інтернаціонального Інституту в Філадельфії.

УКРАЇНСЬКО-ГРУЗИНСЬКИЙ ЗАХИСТ

Заходами „Центру соціальної спрямованості для чужинців” а зглядно його керівника о. Олександра Глясберга, підготовляється біля Парижа захист для старших віком із української та грузинської еміграції. На ту ціль закуплено дім із парком і треба сподіватись, що у квітні він буде відданий до вжитку.

Перед нашим дзеркалом

(Косметичний порадник)

Як усунути нерівну пляму на руці, яка лишилася по спаренні гарячою оливою?

Марія

Треба знати якого ступня було попарення. При спаренні першого ступня (зачервоніння шкіри) і другого (водний міхур) плями зникають безслідно з бігом часу.

При попаренні третього ступня (ушкодженні тканин), лікар може запобігти підчас лікування нерівності заблизнення. Пляма може лише зчасом збліднути, а ніколи не зникне зовсім. Коли в вас це дуже помітне, а ви впевнені, що це було попарення третього ступня, то найкраще піддатись хірургічному забігові.

Вигладити і вибілити близну до певного ступня можна в такий спосіб:

Шовечора переводити купіль руки в гарячій воді. Потім масувати руку від пальців угору яких 15-20 хвилин. Вживати крему на ляноліновій базі. Не витирати руки, лише наложити рукавичку на цілу ніч. По кожному митті вдень витирати молочко на ляноліновій базі з домішкою гліцерини.

Я прочитала Вашу пораду для сухої шкіри в такому випадку, коли вона шорстка, й пече по митті. А що робити тоді, коли шкіра лушиться, як у мене? Це завдає мені багато клопоту.

Ніна

При дуже сухій шкірі, яка не лише шорстка, але й лушиться, не вживається зовсім води, ані звичайної ані алькогольної. Лице очищують товстим кремом і шовечора накладається відживний крем. Рано витирається добру емульсію, або добре молочко, про яке ще буде мова. Час від часу можна накладати зимні компреси з молока.

Коли по чотирьох тижнях стан шкіри не поправиться, тоді треба порадитися лікаря шкірника.

Евгенія Янківська

ЗБІРКА ВИШИВОК У КАНАДІ

Із Канади наспів додатковий список вишивок, зібраних на базар М.М.М. у Парижі.

В Оттаві, Онт. пожертвували пп. П. Решітник, І. Біберович, О. Кунда, І. Павликовська та голова СФУЖО Олена Кисілевська — 6 малих серветок, 3 різьблені ножі, 3 ручки, 4 пари панчіх і 3 дол. (на порто).

У Торонто зібрано в Жіночій Секції Л.В.У. — портфель, одну серветку, 2 закладки до книжок, 1 різьблений ніж, 1 хустинку, 2 подушечки на ігли. Збіркою займалась п. К. Гарасевич.

UKRAINIAN COOK BOOK

Right off the press, beautifully bound, easy to use

78 UKRAINIAN TRADITIONAL RECIPES

FOR TODAY'S LIVING

EVERY PROUD HOUSEWIFE SHOULD OWN A COPY

Order NOW for yourself and GIFT copies for your friends

PRICE \$1.50 PER COPY

INTERNATIONAL INSTITUTE

645 NORTH 15th STREET, PHILADELPHIA 30, PA.

Городина необхідна для здоров'я

Сто літ тому городина не мала помітного місця в денній харчуванні в Канаді й Америці. Часи змінилися. Сьогодні городина набрала великої слави й займає почесне місце в стравописах.

Збільшене споживання городини найбільше завдячується новішим науковим відкриттям про необхідні відживні вартості які знаходяться в пребагатій кількості в рослинних продуктах. Постійне змагання людства поліпшувати здоров'я скерувало увагу на городину, як природній еліксир. Багато допоміг і поступ у рільництві. Зокрема модерна техніка й скоро доставка уможливають заповнити ринок свіжою і замороженою городиною впродовж цілого року. До того й принадні вистави барвної городини збільшують продажі.

Городина смаком приємна й відсвіжлива. З відживних вартостей найбільше помітні вітаміни й мінерали. Кожне з них має свої окремі чинності для здоров'я й одне одного доповняє та діє допоміжно для рівноваги організму. Городина теж має потрібну для здоров'я целюлозу. В сучасній житті, коли деякі харчі є рафіновані й позбавлені своїх природніх властивостей, городина особливо набирає ваги.

Листкова городина вважається найбагатшим джерелом вітамінів і мінералів. Це відноситься головним чином до вітаміну А, яка є тісно сполучена з ясно-зеленим і жовтим кольором. Крім салати вся інша листкова городина має вітамін Ц на рівні з цитрусовими овочами. Темно-зелені листки визначаються багатим складом рибофлавіну, що належить до родини вітамінів В. Майже вся листкова городина є добрим джерелом заліза й вапна.

Була рослина слідує за ли-

стками щодо відживності. Тут теж як у листках, колір вказує на відживність. Зелена салера й зелені шпараги відживніші ніж білі.

Ужиток цвіту городини в харчуванні є досить обмежений. Найбільше знані — це калафіор і броколі. Обидві рослини багаті на вітамін Ц і залізо. Броколі зокрема визначаються вітаміном А і рибофлавіном.

Зернова городина відрізняється цілком від інших своїм відживним складом. До зернової городини зачисляється кукурудза, горох і фасоль. Достиглі зерна гороху й фасоли мають високий відсоток протеїну і вітаміни В. З мінералів найбільше помітні залізо й фосфор.

З корінної городини морква займає визначне місце. Жовтий колір моркви запевнює добрий склад вітаміни А. Морква теж багата в інші складники, через що панує поміж корінною городиною.

Картопля звертає увагу на себе щораз більше. Донедавна картоплі недоцінювано. Та сьогодні відкривається, що картопля, поза крохмаль, доставляє організмові необхідної вітаміни Ц і заліза.

Городину найкраще подавати на стіл сирим, салатками, щоб не позбавити її природніх властивостей. Варена городина тратить чимало вітамінів і мінералів невважним приготуванням. Щоб не допустити до такої втрати, завжди наливати городину тільки киплячою водою, ніколи зимною, води даємо якнайменше і варимо з покриткою через коротку хвилю. Ніколи не переварювати городини. Обирана корінна городина не повинна мочити перед варенням, бо цим тратить багато вітамінів і мінералів.

Городина займає важне міс-

це в денній відживі, бо доставляє організмові необхідних відживних складників, без яких здоров'я немислиме.

С. Стечишин

ЛЬОСУВАННЯ ГОДИННИКА

Як уже подали ми давніш, стипендійна референтка Гол. Управи п. Марія Головата пожертвувала на стипендійний фонд золотий годинник, що мав піти на вигравку. Розписано льоси й розіслано їх Відділам до розпродажі. На річних зборах США витягнуто — у привності всіх делегаток — льос ч. 2467, що був власністю п. Атанаса Боднарчука в Менчестер, Н. Г.

П. Боднарчук повідомлений про щасливу вигравку, подякував обширним листом. Його дружина, Олена, належить до Відділу США в Менчестер від його заснування й бере живу участь у всіх його починах.

Розгровка принесла стипендійному фондові 417 дол. За те належить жертводавцеві, п. Марії Головатій, щира подяка.

ПОДЯКА

До Заряду Союзу Українок у Філадельфії

Оцим листом повідомляю вас, що висланий вами годинник ми отримали. Дуже дякуємо вам за ваш труд. Годинник дуже гарний. З глибоким поважанням до Гол. Заряду Союзу Українок.

Атанас і Олена
Боднарчуки
Менчестер, Н. Г.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У попередньому числі зайшла помилка. У дописі „Успіх української бизнесменки” подано помилково, що м. Марія Головата була головою 42-го Відділу, тоді коли вона була головою 41-го Відділу США.

Що варити?

Яке ж це часте питання на устах господині! Питання, яке чекає негайної відповіді. Та лихо в тому і трудність ще більша, що вирине воно запізно. Вже крайня пора забиратись до виконання обіду, а в нас ще й пляну немає. Це частий прикрий момент серед ряду інших турбот, кому приходиться прохарчувати меншу чи більшу групу людей.

Та станьмо сміло й розсудно до діла. Помогти нам може лише спокійна, завчасна хвилька застанови. Питання — що варити, не може стати позаду різних зайнятть господині. Поставмо його у перший ряд, присвятити йому хочби мінімальну кількість часу, за це нам стократно оплатиться. На скоро можемо вичистити черевик, замести хату і воно ще пройде без великої шкоди. Але на скоро та день у день харчувати свою сімю, своїх дітей, не сміє стати правилом дня.

Подаю тут зразки стравописів на цілий тиждень. Страви уложені так, що себе взаємно доповнюють і не справляють труднощів у приладжуванні.

Неділя:

Юшка помідорова з рижом
Курка печена з начинкою

Зелена салата, цвікли
Крем помаранчевий

Понеділок

Юшка горохова
Січеники телячі
Капуста з помідорами
Молочко кармелеве

Вівторок:

Юшка овочева
Телячий місток з начинкою
Горошок із морквою
Кисіль овочевий

Середа

Юшка картопляна
Макаран запіканий у помідоровій підливці
Салатка овочева

Четвер:

Росіл із макараном
Запикана волонина
Картопля
Дриглі малинові

П'ятниця:

Капусняк
Риба смажена
Печена картопля
Грибки у сметані
Будинь чеколядовий

Субота

Юшка з городини з галушечками
Лінові пиріжки
Риж із яблуками

ВІДНОВА ХАТИ

У кожному підсонні буває інше мешкальне приміщення. Хати відмінні не тільки своїм виглядом, але й будівельним матеріалом, що його підбирають будівничі. З матеріалом будови тісно в'яжуться і зовнішнє викінчення стін. Оглядаючи американські хати бачимо, що стіни є виклеєні тапетами, тоді коли в Європі звичайно мальовані. Хоча й в Європі траплялись тапетовані стіни, проте було рідким явищем. Тому цікаво буде нам приглянутись до цієї нової проблеми, що так тісно в'яжуться з улаштуванням мешкання. Тапетування, чи т. зв. папірування треба поділити на дві окремі частини. Перша — це підібрання відповідного паперу, друга — техніка його виконання. Підбирання паперу це справа дуже важна. У прібці в крамниці може він нам припасти до вподоби, а як розстелемо його на стінах, щойно тоді бачимо, чи вибір був відповідний до кімнат.

Передусім треба брати під увагу розмір кімнати. Великий квітчастий взір, наліплений на стінах малого простору, вже сам собою заповнює кімнату й викликає враження переладкування. Насувається аналогія: висока, струнка жінка може собі дозволити на лапатах, квітчастий взір на сукні. А круглакоротенька краще виглядає у дрібно-взористій туалеті.

Якщо маємо килими, вишивані завіски чи накривала, ткани у смуги, стіни повинні бути спокійної, невідчужливої краски і взору. Гладкий папір, що нагадує полотно або в дуже ніжні смужки, в цьому випадку найкраще буде підходити до обстановки. На невідчужливому тлі паперу виступить краса картин, що ми їх із таким трудом врятували з воєнної завірюхи або такі тут придбали від наших мистців. **Орися.**

ДІТРОЙТ, МІШ.

На Фонд купна дому СУА

Союз Українок, 26 Відділ перевів забаву бінго українських вишиваних рушників дня 9-го грудня 1951. Половину доходу з цієї імпрези призначено на закупно дому СУА. Залучую грошевий переказ на суму 100 дол. на ту ціль. А. Ганиш, секр

НА ПОМІЧ ЗАЛИШЕНЦЯМ

На сходинах 62 Відділу СУА у Сан Франціско, Кал., зібрано \$31.00, які переслали до Централі СУА на фонд „Мати й Дитина“, на висилку пакунків для українських залишенців в Європі.

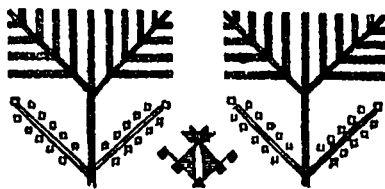
Спис добровільних датків для цієї цілі: пп. Галина Гриневич 5.00; Софія Гречаник 3.00; по 2.00 Февронія Оріан і Текля Денис; л. Зинченко 1.50; по 1.00: Марія Близька, Варвара Коцукляк, Марія Петренко, Леся Петренко, п. Новіцька, Ольга Шийка, Марія Колсун, Олена Глинська, Ольга Чалпо, Ольга Малаш, Павлина Ващук, Стефанія Ващук, Гликерія Турукало, п. Бачинська, Зеоніда Панасенко, п. Лихайло Підгірний, Дмитро Дучинський; Софія Круль 50 ц.

Софія Гречаник, голова.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „НАШОГО ЖИТТЯ“

Підчас прийняття по зборах, які відбулися в жовтні м. р. заходами голови 29. Відділу п. Р. Вецал і М. Колісник, зібрано 10 дол. на пресовий фонд „Нашого Життя“ Із каси Відділу ухвалено дати 4.50 дол., а решту в сумі 5.50 дол. зложили такі членки: Анна Альбрехт, А. Коцюба, Марія Липська, Марія Литвинець, Марія Бардачевська, Наталя Кузів, Розалія Вецал, Марія Колісник, Ксеня Королишин, Ксеня Копернюк, Анна Кава (по 50 ц.).

Р. Вецал, Вунсакет, Р. А.

Українська вишивка

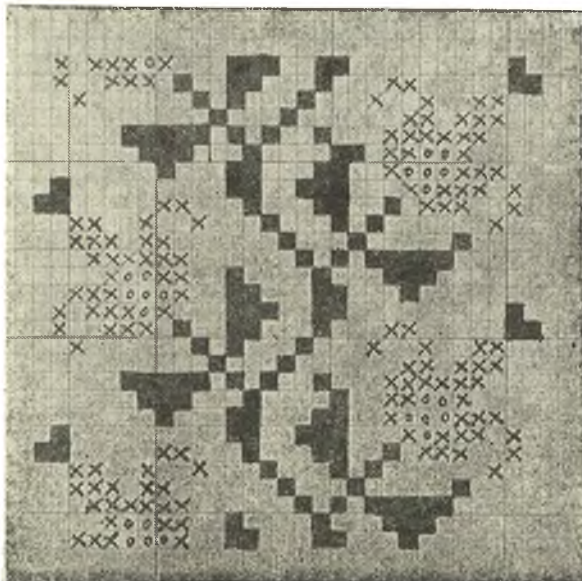

ВИШИВАНА БЛЮЗКА

Весняною порою мріємо про вишивану блузку. Це ж обов'язково треба придбати таку до нашого костюму! Така блузка, хоч не українського крою, проте манить і чарує своїм узором.

Подаємо зразок блюзки, прикрашеної українською вишивкою на модний лад. Це звичайна спортова блузка, яку можна купити й готовою в кожному магазині. Тільки купуючи таку блузку слід звернути увагу на добру якість шовку, бо на лихому шовку не варто вишивати.

Квітковий візерунок іде напереді блюзки з долини вгору. Квіточки з того візерунок приміщені на рогах комірчика. На маншетах вузький візерунок.

Для дитячого
СВЯТА ШЕВЧЕНКА
знайдете матеріал
у збірнику

„ВЕСНА“

упорядкованому М. Юркевич
Замовляти в Централі СУА
за надісланням 50¢

Візерунок до блюзки

Квітковий візерунок до блюзки походить із Полтавщини. Виконаний хрестиком. До вишивання вживати ниток марки Д.М.С. червона ч. 321, жовта ч. 742.

Капусняк (4-6 осіб)

Потрібно:

- ½ ф. квашеної капусти
- 2 унції сушених грибів
- ½ ф. картоплі
- 1 ложка товщу
- 1 цибуля
- 1½ л. води
- сіль, перець

Капусту і грибки залити водою, зварити. Під кінець додати картоплю, покращити в кістку, зварити, Посікти дрібно цибулю, зрум'янити. Вибрати грибки, посікти й додати до капусняку. Додати приправи до смаку.

Телячий місток із начинкою (4-6 осіб)

Потрібно:

- 2 ф. телячого містка
- 2 зубці чеснока
- 1 ложечка солі
- 6 грінок білого хліба
- 4 жовтка
- 4 ложки тертої булки
- 4 білка
- сіль, перець
- зелена петрушка
- 4 ложки товщу

Мясо помити, протяти поміж ребрами і болонною, зробити мішочок (можна теж купити мясо протяте). Втерти масло, додаючи по одному жовтку. Хліб обрізати зі шкірки, розмочити й видушити з води. Розтерти з жовтками. Білка вбити на шум. Додати приправи, вимішати. Чесник розтерти із сіллю на дощинці й натерти ним мясо. Начинити начинкою і залишити. Розігріти товщ і вложити на нього мясо. Пекти впродовж 30-40 хвилин на 400 ст., а потім півтора год. на 300 ст.

Запикана волонина (4-6 осіб)

Потрібно:

- 1½ ф. волонини, вареної з росолу
- 2 ложки масла
- 2 ложки муки
- росіл
- городинна з росолу: морква, капуста, салера, пори
- сіль, перець
- 2 ложки масла
- 2 ложки тертої булки

Мясо покроїти в тонкі пластинки. Масло легко підсмажити з мукою і розвести росолом на густу підливу. Додати покрояну варену городину, приправити й вимішати. Підливою помстити платки мяса, прикрити другим платком. Уложити на огнетривалому полумиску порціями і помстити зверху підливою.

Запекти у печі легко рум'яно. Перед подаванням полити маслом із булочкою.

Крем помаранчевий (4-6 осіб)

Потрібно:

- 4 жовтка
- 4 ложки цукру
- 3 помаранчі
- сік із 1 цитрини
- 1½ пачки білої желатини
- 4 білка
- ¼ л. кремової сметанки

Втерти жовтка з цукром. Помаранчі розрізати на половину, вибрати спеціальним ножом мякуш. Додати до жовтків. Дати сок із цитрини. Желатину розмішати у ложці зимної води, влити туди 3 ложки окропу і вставити у посудину з гарячою водою, щоб добре розпустилася. Влити до жовтків, добре мішати. Коли починає гуснути, додати шум із білків, вбиту сметанку і легко вимішати. Форму полити зимною водою, влити крем і застудити його. Перевернути крем на полумисок і приложити до нього на хвилину стирочку, намочену в теплій воді. Зняти форму.

Чоколадовий будинок (4-6 осіб)

Потрібно:

- 5 жовтків
- ¼ ф. цукру
- 2 унції чоколяди
- 3 унції мигдалів
- 1 унція муки
- 1 ложка масла
- 1 ложка тертої булки

Втерти жовтка з цукром. Розігріти на парі чоколяду, додати до жовтків. Змолоти мигдали. Білка вбити на шум. Легко получити разом усі складники. Помстити форму, посипати булкою і вложити масу. Варити в парі 30 хвилин від закипіння.

Підлива до будиня

Потрібно:

- 2 жовтка
- 2 ложки цукру
- 2 унції чоколяди
- ¼ л. молока
- 1 ложка картопляної муки або кукурудзяного крохмалю

Втерти жовтка. Розтопити чоколяду, додати до жовтків. Муку розмішати у трьох ложках молока, решту молока заварити, на кипяче влити муку і заварити. Гарячим залити жовтка, добре розмішати і застудити.

**Вже вийшов із друку
збірник для дошкілля
"З И М А"**

**Упорядкувала Марія Юркевич
Вірші, казки, рухливі гри
ЦІНА 50 ц.**

Мистецькі скарби українських

ВИШИВОК

С. СТЕЧИШИН.

Замовте собі книжку „Мистецькі скарби українських вишивок“. Є це цінний підручник, в якому знайдете інструкції, як вишивати правдивими українськими кольорами, взорами і що можна вишити для модерної обстановки дому.

Книжка багато ілюстрована вишваними річима і взорами до відшивання. Є тут обрус з серветами, декоративні подушки, суконки, блюзки, народний стрій, церковні речі, пуляриси та багато іншого, що кожна господиня бажала б мати в своїй хаті.

Є тут також лекції різних стібів і подані до них ілюстрації.

Кожна українка повинна мати цю книжку в себе вдома і користатися з багатства рідного мистецтва та ним прикрашувати свій дім.

Ціна книжки: брошурована \$1.75
в оправі 2.50

Замовлення враз з грошима слати на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
P. O. Box 3742, Station B, Winnipeg, Man., Canada.

Дорогі, любі діточки!

Нагадуємо знов вам, що в місяці березні ми святкуємо день народження Великого Сина України — Тараса Григоровича Шевченка.

Ми звемо його „Великим Сином України“ за його безмежну любов до своєї рідної країни, яку він прославив у своїх віршах, а потім за неї і загинув.

Тарас Григорович Шевченко народився в бідній селянській хаті. Він рано залишився круглим сиротою і багато років поневірявся по чужих людях, які часто поводитись з ним жорстоко. Але він все витерпів. Ще змалку він дуже любив вчитись, любив читати, малювати і зчасом став великим поетом і малярем.

Вірші він писав своєю рідною українською мовою. Тому його вірші були зрозумілі і простому народові.

В своїх віршах він описував страждання бідних українських людей та давнину, коли український народ славно боровся з ворогами за свою волю. За ці вірші російський цар заслав його в далекі степи, де він був приневолений відбувати тяжку солдатську муштру.

Після заслання Т. Г. Шевченко тяжко захворів і невдовзі помер (в місті Петербурзі, в Росії).

Перед смертю він прохав своїх друзів поховати його „серед степу широкого, на Україні милій“, на високій могилі біля Дніпра, — „щоб лани широкого полі і Дніпро і кручі — було видно, було чути, як реве ревучий...“

І друзі Т. Г. Шевченка виконали його прохання і перевезли його тіло на Україну, яку він так палко любив. Поховали його на Чернечій горі, над Дніпром. Світлину його могили тут подаємо.

НАТА

То було давно, коли недобрий цар наказав заслати славного українського поета, Тараса Шевченка, далеко-далеко від рідної України, в відлюдні степи. Нічого там не було, тільки піски, порослі рідкою травою, кілька дерев і сірий будинок-казарма, де мешкали салдати. Така була кара Тарасові за те, що любив свій нарід і не давав чужому цареві кривдити його. Сумно, дуже сумно було салдатові

Тарасові. Сумно світило там сонце, сумно гуділи вітри по степах, сумно дивились салдати з-під насуплених брів. А Тарасові так хотілось з кимсь щиро порозмовляти, розважити свою тугу. Та звідки взяти друга?

Одного разу на подвірі з'явилась дівчинка. То була Наталочка, п'ятирічна доня нового команданта, майора Ускова. Там вона побачила вусатого салдата, що ласкаво її привітав. Усмішка салдата була така приязна, а голос такий ласкавий, що дівчинка зразу

його полюбила. З того часу обое стали щирими приятелями.

Побачив це майор Усков, покликав салдата до себе і запитав, хто він.

— Рядовий Тарас Григорович Шевченко! — відповів Тарас, випрямившись по-військовому.

— То ви Шевченко! — здивувався Усков. Він чув, що тут живе якийсь Шевченко, що писав вірші проти царя, і тепер не вільно йому ні писати ні малювати. Але той Шевченко виглядав на добру, ласкаву людину, і майор сам його влюбив.

Дружба малої дівчинки з Тарасом облегла тяжку долю того славного поета. Майор Усков дозволив Тарасові писати й малювати, аби ніхто не бачив. У вільні від військової служби години „дядько Тарас“ бавився з дівчинкою, розказував їй казки, співав пісні і придумував їй на радість усякі несподіванки. Одного вечора на Натині іменини в садку біля дому майора Ускова зяяніли в темряві великі букви: НАТА. Вони висіли в повітрі, ніби чотири зірки. То Тарас завісив на шнурку вирізані з паперу літери

Село. І серце відпочине.
Село на нашій Україні
Неначе писанка: село
Зеленим гаєм поросло;
Цвітуть сади, біліють хати,
А на горі стоять палати
Неначе диво, а кругом
Широколистії тополі;
А там і ліс, і ліс, і поле
І сині гори за Дніпром;
Сам Бог вітає над селом.

Т. Шевченко

Вірш до свята Т. Г. Шевченка:

СОНЦЕ УКРАЇНИ

Я маленький хлопчик
Сьомий рочок маю
Але про Шевченка
Вже багато знаю:
Нині нам про нього
Мамочка казали.
Рушничком новеньким
Ми портрет прибрали.
Ми принесли жмінку
Рути і барвінку,
Наш Кобзар коханий
Достойний пошани.
Він дитя з-під стріхи,
Він в селянській свиті,
А придбав нам слави,
Як ніхто на світі.

А то наша слава
Не вмре, не загине,
Наш Тарас Шевченко
Сонше України.

У. Кравченко

ВЖЕ ВЕСНА...

Залетіла в нашу хатку
Сіра пташка — щебетушка...
Щось вона мені співала,
Щебетала щось до вушка...
Як сказала — полетіла.
Хто вгада, хто вгада??
Щебетала: вже Весна!!!

Іванна Савицька

і примостив за ними ліхтарики. Ната дуже раділа.

П'ять літ осолоджувала приязнь малої дитини гірку неволю Тараса Шевченка. Тарас і Ната були друзі, яких мало. І після розстання писали одне до одного сердечні листочки. Коли Ната виросла, описала свої спомини про славного на весь світ поета в книжці „Спомини Ната про дядька Тараса“.

Р. Завадович

Могила Т. Шевченка
на Чернечій Горі біля Канева

НАША ХАТКА

„Годі далі тісно жити, каже Батько до діток, добре, що змогли щадити, купимо собі дімок. Ось такий то невеличкий, лиш для нашої сім'ї, для Юрка і для сестрички, Мамі, Дідові й мені“...

Боже, як зраділи діти! Власна хата — справжній рай, можна гратися, гомоніти, раз прийде „неволи“ край... Причепуримо гарненько у вишивані стрічки... на столі положить Ненька великодні писанки. Біля них Кобзар і квіти, Божа Мати на стіні... ох радіють дуже діти, Мама, Дідо, Тато, всі...

Ну й купили скоро хатку, чисту, гарну, мов грибок. Насадити повну грядку м'яти-рути і квіток, ще й барвінку край віконця, Мати рада, Батько рад, Дідо гріється до сонця... хоче розводити сад... Хочби грушечку жовтеньку, хочби вишню, чи горіх, як же ж хатка українська — без садка, це прямо гріх...

В Дідуса шасливі руки, щепи гнуть-ся від квіток,.. гомонять весело внуки, дожидаючи грушок...

У неділю пополудні, вийдуть Мати й Батько в сад, забувають працю й будні, бо тут любо, бо тут лад... М'ята пахне, джмелик грає... сонце клониться у низ... тут барвінок вже дрімає, засипляє там нарцизи... І тоді Дідусь старенький мовить казку діточкам... мовить квітам потихеньку... і жовтеньким грушечкам.

Іванна Савицька

КАХИ!

Біліла за вікнами холодна Зима.

Одягнулись діти в теплі плащики, взулись у теплі черевички, наділи вовняні шапки й рукавички. Вийшли в парк, гуляють, про Зиму не дбають.

— О, — насупилась Зима, — ви такі сміливі? Не боїтесь Зими? Стривайте, я вас налякаю!

Махнула Зима білою рукою — і вже Мороз трясє бородою, Вітер грізно гуде-грає, Метелиця сніжинками стежки замітає... А діти — нічого! Рухаються, ходять — не холодно їм! Не страшно їм! Зажурилась Зима, забреніла сльози: — Іди собі, — каже, — геть Морозе, іди геть, Метелице й Вітре! До вподоби мені такі діти! Не буду їх холодом лякати! Хай прийде Відлига!

Прийшла Відлига, стала кришитись крига, з-під снігу водиця тече. А Івасик, як те побачив, плащика розстібнув, рукавички скинув, як не візьметься до сніжинки! Робить кулі, кидає, бється, впав у сніг, задер ноги, сміється... — От, — каже, — хороше, тепленько! Холоду нема, — пропала Зима!..

А на чолі вже піт блищить, в пазузі гаряче, поза плечі гріє, аж пече.

А на другий день наш Івасик: кахи-кахи!

— Ох, — каже, — диво! Як Мороз тиснув, я здоровий був. А як Мороз геть забрався, я хвороби-кашлю набрався... Кахи-кахи!

Перемерзнеш — не гаразд, але й передрітись — біда. Бережіться, дітлахи, бо буде кахи! Р. Завадович

ГЕЙ, ТИ СОНЕЧКО!

Сонечко, Сонечко,
Гей, ти Божа донечко,
Засвіти в хатинку,
Звесели Галинку!
Сонечко, Сонечко,
Усміхнись в віконечко,
Щоб Галинка знала,
Що весна настала.

(рз)

Мамо, мамочко, дивись,
Хто прийшов до нас у гості!..
Розмостився на помості,
Тільки хвостиком блись, блись...

Мамо, Мамочко, ходи!

...Вушка білі, лапки білі...

Кроки в нього звинні, смілі...

Скочив в наш город, — гляди!

Котик дівчинку пізнав,

Не боїться, не тікає...

Молочка як все — чекає...

Чемно просить... м'яв, м'яв, м'яв...

Іванна Савицька

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF
LESYA UKRAINKA
Translated by Percival Cundy
Foreword by Clarence A. Manning

“ДУХ ПОЛУМ'Я”

твори Лесі Українки
в англійськiм перекладі,

це прекрасний дарунок на кожні Свята. Подаруйте цю прекрасну книжку своїм рідним, та приятелям. Ціна всього 5 дол. Вишлемо просто на адресу, яку подасьте при замовленні, враз із святочними побажаннями від Вас. Замовлення посилати на адресу:

Ukrainian National
Women's League
of America, Inc.
866 N. 7th St., Phila. 23, Pa.

OUR LITERARY HERITAGE

Modern Ukrainian literature has been termed the literature of the common man; of his aspirations, struggles and achievements against monumental odds in the forms of foreign and domestic oppression. For the fate of the common man in Ukraine has almost always been a tragic one. Except for a brief period in the ancient history of *Ukrainia*, that is in the times of the Flourishing Kievan period of peace and prosperity, the masses of people have suffered under perpetually adverse situations. And so this tragic history is reflected in their cultural development, their songs, their philosophy, and their literature.

Literature, as all art, is history in itself since the artist, more than other men reflects his historical-cultural environment. A product of his times, his works stand for, or represent the contemporary atmosphere, be it progressive, decadent, flourishing or troubled. Moreover, the artist stands as the articulate harbinger of the hopes and dreams of his people. Thus the Ukrainian writers have produced works which tell *Ukrainia's* story with greater poignancy and vividness than do the many volumes of historical works dealing with life of this nation.

The most well loved and best known Ukrainian writer, *Taras Shevchenko*, was himself a serf, and his poetry has come to be a symbol for the sufferings of the common people. Writing under the influence of the Romantic movement of nineteenth century literature, he idealizes the life of the Cossacks, and dwells on the tragedy of the destruction of the *Sitch*. He sings the praises of the bitter battles they waged for freedom and independence, and he glorifies the folk-bards who kept intact in their songs and stories the heroic legends of the steppe warriors.

Thus Ukrainians have inherited

the treasure of the *Kobzar*—the story of a wandering singer *Perebenda*. As this minstrel roams over the land, aged and feeble, he sings of the past glories of his people, and mourns the fate which has befallen them.

But the subject matter of *Shevchenko's* works is far from being the only appealing aspect for his readers. The sheer artistry manifested in his poetry has drawn the admiration of people who have no knowledge of or interest in the Ukrainian national problems. The strength and purity of his songs, the beauty and force of his creations have led some European critics to place *Shevchenko* above his famous contemporary *Pushkin*. Thus *Shevchenko's* importance lies not only in the fact that he is the father of the modern Ukrainian language, a master of epic poetry, and a spokesman for oppressed peoples, but in that he ranks with the greatest poets of the world, and is universal in his artistic appeal.

Ivan Franko, writing in the second half of the nineteenth century was not the natural genius that *Shevchenko* was. His life too was very different from that of the Bard of *Ukrainia*. But these grounds are not sufficient to judge his contributions to Ukrainian literature as less worthy of our regard and admiration. *Franko* was born of poor parents but was well educated, completing his studies at *Lvov University* and the *University of Vienna*. He was politically active most of his life (suffering persecution and arrest for this in the hands of the foreign officials of *Galicia*) and much of his writing was done for newspapers and journals.

Franko wrote in many forms: a prolific writer of short stories and novels, he is equally famous for his poetry and translations of *Byron*, *Heine*, *Goethe* and other European writers. Second in importance only to *Shevchenko*,

his talent enabled him to formulate for the Ukrainian people a basis for a political philosophy, and he will always be looked upon as one of the greatest scholars and teachers *Ukrainia* has known.

Lesya Ukrainka, the modern Ukrainian poetess has an entirely different background than any other of our national writers. Because of a crippling illness she was forced to travel and live in many foreign countries of climates more suitable to her condition. Confined to a sick bed most of her life, she was widely read and very familiar with the literature of other countries. With this rich background, and an extensive, scholarly education, she interests herself in social problems. Through her erudition she is able to bring to Ukrainian poetry a universalism, a consciousness of the basic identity of her nation problems with those of other civilizations and societies.

Because of strict Russian censorship *Lesya Ukrainka* couches her lessons and ideas in disguising forms. She writes of Greeks, Hebrews, Egyptians and Nordics, showing in all these legends and stories a message for the Ukrainians. She stands as a woman of great power and faith, for despite her miserable personal sufferings her poetry constantly calls for action and hope, and her primary interest is in freedom for *Ukrainia*.

Ukrainians have a literary heritage of which they can be justly proud. Whether folk-poets or learned literary artists all of our writers communicate messages of pride in the past and hope for the future of their country. As artists they take their place in the ranks of the great writers of western culture. We are most fortunate to be able to read and enjoy these beautiful works in Ukrainian and in English since many able scholars have devoted much care and effort in preparing for the American readers faithful translations of Ukrainian literature.

IDEAS ON HOME DECORATION

The newly arrived immigrants have brought with themselves the European customs and styles of home decorations. Many of these are unique and attractive in themselves, and many others have inspired variations and adaptations suited to the American home and style of decoration.

For example, an ancient Ukrainian custom of draping elaborately embroidered towels about the frames of holy pictures is a common decoration in the Ukrainian home. An interesting effect can be achieved by varying this basic idea. The long narrow type of embroidered linen towel can be tacked along the wall at an angle (along the stairway for example). On this can be hung small pictures at appropriate intervals. You can get the best effect when the pictures are all of the same size. Use for this purpose some of the three by five Uk-

rainian postal cards. Of course in your choice of pictures, the matter is entirely up to you—family shots, scenes, or any other favorite pictures will do according to your taste and means. Just make sure that the colors blend or contrast well with the colors in the embroidery.

Speaking of colors, our traditional Ukrainian icons with their characteristic use of Byzantine coloring (dark rich hues, with brilliant gold touches) go very well with darker woods like mahogany or walnut. If your furniture is of this type, some very rich effects can be achieved by placing one of these icons on a plain undecorated wall. These pictures because of their richness of color and design stand out best when the surroundings are plain and of a pale color such as cream or pale green wall paper.

FOOD IDEAS

When you are entertaining on an elaborate scale, and featuring as a main part of your meal some of our delicious Ukrainian dishes you've probably come across the perplexing question of what wines to use with certain foods. Since wines should enhance the enjoyment of food they should be chosen according to the nature of the food. So here are a few hints as to the type of wines which are best suited to our Ukrainian dishes.

Holubchi—Since this is a combination of various elements—cabbage, rice and meat, the best type of wine to use would be red or white wines of quality, not too heavy and not sweet. Claret or sauterne are excellent. (Hint: if you serve mushroom sauce with the holubchi try adding to it a dash of dry white wine).

Perohy—Try a full bodied red wine with these, such as fine brown Sherry.

Ukrainian Cheese dishes call for Fine Clarets or Red Burgundies or Port.

Carp and other fish should be served with white wines, light and crisp. Chablis, Rhine or Moselle are best.

Borscht and other soups should be enhanced with white wines or heavier wines with a nutty flavor. Some of these are Sherry

(pale, dry). Slightly dry Madeira and Sauterne.

Here is a really unique idea for hors d'oeuvres. Make miniature nalisniki, spread with a tart jelly and serve with chilled, dry Sherry wine in place of the cocktail. You will be showered with compliments on your taste.

Here's a very simple and delicious recipe for these nalisniki. These ingredients will make about 12 two inch pancakes to serve as hors d'oeuvres.

1 egg
3 tbsp. flour
pinch of salt
milk (scant ½ cup)

Mix ingredients until very smooth, adding milk to make the batter very thin. Drop the batter by (2 tbsp. at a time) on a very hot pan or grille lightly covered with shortening. These pancakes should be fried VERY lightly, just until they turn golden brown—actually not more than a few seconds on each side. Spread each little pancake with a tart jelly, fold into a roll and serve hot.

This recipe can be increased proportionately, and the pancakes can be made larger to be served as a main dish at any meal. The spread can also be varied according to taste. Cottage cheese and sweet jellies go very well as a spread.

Blueberry Soup

2 cups water
1 pt. blueberries
½ cup sugar
1 lemon thinly sliced
½ cinnamon stick
½ pt. heavy sour cream

Place water in sauce pan, add blueberries, sugar, lemon slices and cinnamon stick. Boil for about 15 minutes, then strain. Let cool. After it is thoroughly chilled, stir in sour cream, mix thoroughly and serve. Serves 6.

Cold Stuffed Fish

(6-8 servings)

2 cups mixed diced fresh vegetables
1 bay leaf
¼ tsp. pepper
1 tsp. salt
4 cups water
3 lb. fresh whole Pike
4 slices white bread minus crusts
1 small onion chopped fine
1 T. butter
¼ tsp. salt
½ tsp. pepper
1 tsp. chopped parsley
4 T. water
1 egg
1 envelope gelatine (1 T.)
2 T. cold water

Boil the vegetables and seasonings in water until thoroughly done. Put through sieve. Remove head, clean and wash fish. Carefully remove flesh, keeping skin whole. Remove bones and shred fish flesh. Soak bread in a bit of milk, squeeze dry, and add to fish flesh with onion, butter, salt, pepper, parsley, water and whole egg. Mix well and form into a roll. Stuff skin and sew up. Boil in the strained bouillon for 20 minutes.

Remove fish and allow to cool on serving platter. Soften gelatine with cold water and add to hot bouillon. Allow to cool and thicken slightly; then spread over fish and chill. Garnish with hard boiled eggs, tomatoes, or watercress or all three.

В же вийшов заходами
СФУЖО 1. випуск матерія-
ліз для дошкілля

„ВЕСНА”

Вірші, оповідання,
пісні, гри, забавки

Впорядкувала М. Юркевич

Ц і н а 5 0 ц.

Замовляти в Централі СУА

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

Будьмо чуйні!

Нещодавно одержали наші центральні коротке з'ясування про те, як підготовлявся „Совет Освобождения Народов России” та яка загроза криється в його діянні. Провід СФУЖО закликав до освідомлення жіноцтва в цьому питанні та до вияву протестних акцій поодиноких жіночих гуртів.

До тепер наспіли вже відгуки від більшості наших членів. Деякі жіночі гурти долучились до виступів громадських центрів своєї країни. Деякі надіслали свій протест на наші руки з метою спільного оформлення в одну заяву всіх сфедерованих товариств. Та заки ця акція знайде завершення, слід застановитись над дальшим перебігом дій.

Вістка про розвал СОНР (Совет Освобождения Народов России) пробігла нещодавно всю нашу пресу. СОНР розбився ще заки встиг оформитись. Причин тут багато й воно заходило б задалеко всіх їх тут розглядати. Та головною причиною їх неуспіху — це їх політика в національному питанні й одностайний відпір української еміграції на їхні заходи. Хвиля протестів українських груп прокотилась по всіх наших поселеннях та захопила кожному й найменшу громаду.

Оця одностайна постава на-

шої еміграції є позитивним явищем, що його треба як слід оцінити. Український нарід заглибоко й тратічно пережив опіку різних сусідів, щоби міг ще вірити в якунебудь користь від „союзів” чи „федерацій” Трояка спроба федерації — від Переяслава, через Тимчасове Правління аж до уряду ССРСР — навчила українців чого їм від такого союзу сподіватись.

Та це не значить, що ми вже справу виграли. СОНР розвалився, та політичні групи, що його створили, існують і плестимуть далі нитку своєї політичної роботи. Вони шукатимуть іншого підходу, щоби послабити і розбити наш відпір.

За цими заходами треба пильно слідкувати. Замість політичного союзу може виринути проєкт культурної співпраці, чи якоїсь іншої пропагандивної спроби.

Українське жіноцтво відчує своїм здоровим інстинктом, де криється нова загроза. Його завданням повинно стати — скріпити відпір, загострити чуйність нашої громади. Обороняючи родину перед чужим впливом, оберігаючи свій гурт перед погубним напором чужини, українська жінка зуміє протиставитись і обіцянкам, що можуть послабити націю.

свята Ольги Кобилянської та для свята невідомої матері-героїні.

Пригадуємо жіночим централям, що не всі ще надіслали виповнений анкетний листок Виховній Комісії. Ці підставні відомості конечні для праці Вих. Комісії й тому ще раз пригадуємо виховним референткам про виповнення їх.

Комітет „Мати й Дитина” пригадує членкам СФУЖО, що акція допомоги залишенцям повинна розпочатись у кожній країні, при кожній жіночій цен-

ВИХОВНА ВІДПОВІДАЛЬ- НІСТЬ МАТЕРІ

Нещодавно наспіла вістка від Світового Союзу Матерей (М.М.М.) із Парижа, що черговий конгрес Союзу проходить під повищим гаслом. М.М.М. закликає своїх членів, а в тому СФУЖО — зголосити свої завваги до програми та пропозиції тем.

Програма конгресу вже намічена. Відкриття конгресу та заключне зібрання — це зовнішні рямці, питоми кожному зіждові. Зміст розбитий на чотири частини — фізичне виховання, умове виховання, формування особистості і виховання суспільне.

Виховна Комісія при СФУЖО обговорила нещодавно на сходах надісланий проєкт. Виховні умовини нашої матері на рідних землях такі складні, що вимагатимуть окремого наświetлення. В тій цілі рішено звернутись до ряду педагогів і матерей із проханням — прийняти участь у зібранні й опрацюванні матеріалу.

ВІДГУКИ БАЗАРУ М.М.М.

У Вістях М.М.М. за перший квартал 1952 знаходиться обширна згадка про цьогорічний Базар. Поміж відміченими станками згадана окремо „Україна на вигнанні” та організаторка цієї виставки п. Зінаїда Витязь. Слід згадати, що багато державних народів (Італія, Австрія) відмічені тільки побіжно.

Чи ви вже вплатили перед- плату за „Наше Життя”?

тралі. До тепер поміч прийшла з ЗДА, Австралії і Бельгії де вже діють постійні осередки допомоги. Англія, Аргентина, Бразилія, Канада, Уругвай, Чіле ще не відгукнулись. А треба, щоби усі наші поселення, а зокрема жіночі організації в них зрозуміли свою лучність із сестрами-залишенками.

ВІСТКИ ФЕДЕРАЦІЇ

Нещодавно розіслано жіночим централям та всім заприятеленим жіночим гуртам календарець святочних сходинок та імпрез на 1952. Прохаємо прочитати його на найближчих сходах та втягнути собі те, що ввижається вам за конечне, у свій плян праці.

Матеріали до святкувань будемо висилати вміру наближення речинця. В місяці лютому всі ви одержали реферат Наталі Ішук: „Героїчний Шлях”. У підготові тепер матеріал для

Зустріч українських громадських діячок в Канаді

У днях 5-9-го лютого ц. р., при нагоді об'їзду відділів Союзу Українок Америки, голова тієї організації пані Олена Лотоцька, постановила відвідати теж Оттаву, а радше голову Світової Федерації Українських Жіночих Організацій О. Кисілевську. Пані Лотоцька є першою містоголовою СФУЖО, а що крім цього в Оттаві мешкає теж член проводу СФУЖО, п. І. Павликовська, постановлено використати цю нагоду для обговорення цілої низки справ, що торкаються СФУЖО. На наради запрошено теж містоголову на Канаду паню Е. Ситник з Вінніпегу (вона водночас є теж представницею Організації Українок Канади), члена СФУЖО. Запрошено теж члена проводу СФУЖО паню Олену Залізнякаву, довголітню організаторку, одну з піонерок жіночого руху. Пані Ситник з особистих перешкод не могла прийти на наради й тільки письменно переслала свої думки й завваги.

Нема змоги в короткій статті передати хід кількоденних нарад. Ми хочемо тільки переповісти, в який спосіб в Оттаві використано побут таких визначних гостей. Йшлося про це, щоб крім нарад у замкненому колі, дати нагоду теж ширшій, не тільки українській але й жіночій англійській громаді пізнати наших гостей й дати змогу ближче з ними познайомитися. Що до цього була намічена й старанно підготована ціла програма. Завдяки деяким зв'язкам й знайомствам, які вже мав провід СФУЖО, зокрема цінній співпраці пані Грації Кисілевської, дружини професора д-р В. Кисілевського та її знайомствам із визначним англійським жіноцтвом, програма використання побуту наших гостей представлялася дуже гарно.

Нажаль смерть короля Англії примусила намічену програму в дечому змінити, а то й скоротити. І так дня 6. лютого прийняла нашу гостю посадиця міста Оттави д-р Шарлота Вітон і мимо того, що це були перші хвили жалоби, розмова п. Лотоцької й інших членок управи СФУЖО з нею тривала більш як годину. Українські делегатки зложили на руки пані мейор свої кондоленції від всього зорганізованого українського жіноцтва. Незмінним порядком відбулися відвідини в сенаторки Вілсон у парламенті, яка живо розпитувала про працю в українських жіночих організаціях. П. Генвард відвідала наших визначних гостей в домі пп. Кисілевських, де ввесь час гостювала пані Лотоцька. Намічений радієвий коментар журналістки,

приятельки українців п. Фергусон у день смерти короля прийшлося відложити. Зате п. Фергусон виголосила його другого дня, себто 7-го лютого і в теплих словах розповіла про нашу гостю й її працю в українських жіночих й громадських організаціях.

Без зміни програми відбулися в залі державної бібліотеки сходуни українського громадянства, що їх заініціював Український Жіночий Клуб. Сходуни відкрила голова Клубу п. Мацькова, висказуючи при цьому слова кондоленції з приводу смерти короля. П. Павликовська в теплих словах представила громадянству наших достойних гостей. Реферат п. Лотоцької про працю СУА, СФУЖО та Конгресового Комітету вислухали приявні з великим заінтересуванням. Покликана панєю Лотоцькою до голосу п. Олена

Залізнякава розповіла про початки організаційної праці серед українського жіноцтва, в яким вона особисто брала участь. На останку голова СФУЖО сердечно подякувала від усього громадянства п. Лотоцькій й Залізняковій за їх відвідини й за ці щирі слова, які напевне надовго остануть у пам'яті всіх присутніх.

Ще одна зустріч. Останнього вечора напередодні виїзду наших гостей у кімнатах пп. Кисілевських зійшлися численні, запрошені господарями гості. Сердечна гутірка й неодне поважне слово, музика, спів, перекуська, чай й опівночі щире дружнє пращання й прохання й надалі не минати Оттави, яка хоч скількістю українського громадянства нечисленна, то одначе важна з огляду на своє становище столиці Канади. **О. К.**

Український Золотий Хрест на новому етапі

У липні 1951 відбувся в Рочестер, Н. Й. — в рамках зїзду ОДВУ — зїзд Українського Золотого Хреста в Америці. Із виголошених там рефератів поміщено найцікавіші в „Самостійній Україні“ ч. 11, 1951. Павлина Різник подала у своєму звіті перебіг розвою цієї організації. Його начеркнули ми в ч. 2. „Н.Ж.“ в загальних зарисах. Д-р Галина Лашенко зясувала у своєму рефераті зміст праці організації й напрямні, якими вона повинна руководитись. Тому що в її словах включаються ідеологічні напрямні, подаємо тут скорочений їх зміст.

Доповідниця виходить від віщих слів Шевченка, що прочував, яке буде наше Відродження. Воно прийшло, але зостало нас „окраденими“ з усього того, що притаманне державним народам. Ми все ще не повноцінні громадяни: одним бракує знання минулого, другим знання своєї культури, третім пошани до свого, четвертим почування своєї гідності ітд. Чужа займанщина накопичила багато плевелу в наших душах. І хоч повстання українського народу в роки визвольної боротьби виказало несподівану вибухову силу, хоча ми зуміли впродовж нашого бездержавного існування засимілювати безліч чужинців, проте не всі ті, що по паспорту записані українцями, ними дійсно є. Нам треба ще велетенського вкладу праці у своє світовідчування, щоб ми стали справжніми українцями.

Оце завдання відкривається тепер перед українською жінкою. Вона творить побут, вона розробляє його в

нових умовах. Вона виховує молоде покоління і вщільює йому перші засади. В цій праці вона може очисити українське життя від плевелу, зберігаючи його правдиві традиції.

Доповідь прийнята глибокою вірою в післанництво жінки-націоналістки і перетикана цитатами найкращих майстрів слова.

Із обіжника УЗХ у листопаді ц. р. довідуємось, що в Філадельфії відновлено відділ УЗХ ч. 19, що колись був дуже активний. Управа закликає членство до пожвавлення праці в осінньозимовому сезоні. Як провідний клич цього року начеркує перед членками — допомогу залишенцям в Європі. Пригадує про підготовку академії для вшанування пам'яті героїчних українських жінок на місяць лютий.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІ

Левка Романик, Торонто. За листа і приєднання передплатниць щиро дякуємо. Окремо пишемо листа.

Марія Мисак, Канора. Взірника Олени Пчілки вже тепер не можна дістати. Він коштував 1.50 дол.

М. Рибальченко, Сиракіюз. Оба збірники для дошкілля, що їх упорядкувала Марія Юркевич „Весна“ і „Зима“ коштують по 50 ц. Разом із пересилкою конгтуватимуть 1.10 дол.

Осип Кочан, Джоліет. Ч. 8 „Н.Ж.“ є вичерпане, одначе будемо старатись вам його дістати.

Теодозія Стельман, Гемтремк. Допис одержали, але через брак місця призначили до чергового числа. За поміч щиро дякуємо.

Пригадуємо передплатникам те, що на обгортці, в яку завинений журнал, побіч адреси є зазначений місяць і рік, до якого є вирівнана передплата. Прохаємо перевірювати цю дату та пам'ятати про свої зобов'язання.

Усіх наших читачок, що змінюють адреси, прохаємо своєчасно зголошувати зміну своєї адреси. Зanedbanня цього спричиняє нам кошти, а читачкам нераз втрату. Бо число йде на стару адресу й там здебільшого пропадає. А передплатниця реклямує це число аж по якомусь часі і тоді воно вже може бути вичерпане.

Звертаємо ще раз увагу наших читачок на те, що передплата числа виносить у цьому році 2.50 дол. Дехто все ще присилає лише 2 дол., не завваживши цієї підвишки ціни. Всіх тих прохаємо цю належність доповнити поштовими значками.

З дороги

ДІТРОЙТ, МИШ.

Дня 1. лютого в год. 8 вечора закінчила я 21-шу стрічу з Відділами й членками СУА в Дітройті, де прибула 19-го січня. Відвідини Відділів 5, 23, 26, 31, 37, 5ю і 61 повторялись і двічі й тричі у залах великих, менших та приватних домах, куди членки численно прибували. Робилося це з огляду на обставини в Дітройті, де жінки працюють одні в день, інші ж вечорами, а всі вони хотіли побачитись та поговорити з головою їхньої організації. Деякі навіть були при кожній стрічі.

Весь час перебувала я в домі п. Марії Чериби, голови 23 Відділу СУА, яка піклувалась мною й навіть не кликала мене відповідати на телефони вранці, особливо після важкого, попереднього дня. П. Марія Ясінська, голова Філії, та п. Ірина Козаченко — це майже невідступні товаришки моїх „подорожуваль“ Хто хоч трішки знає Дітройт, то обзаяомлений і з великими просторами, які обіймає місто. Тому й членки, їхні дочки й чоловіки возили мене своїми автами, а то, далєбі, не могла б я вмістити так великої програми в 14-ти днях мого побуту в Дітройті. Багато часу посвятила також п. Павлина Будзол, місто-голова СУА. Особливо хочу під-

креслити заходи пп. Васько, Сидило, Прокопович, Ясінської, Козаченко, Чериби і Боднар, які прийняли членок у своєму домі, де відбувались засідання, до того ще й доброю вечерою.

У Відділах 26 і 31 я була крім зборів теж на „Щедрому Вечері“, у 36 Відділі на прощанні уступаючого й привітанні нового уряду. У Філії СУА вже почались пляни приготувань до 10-ої конвенції СУА, що відбудеться 30, 31 травня і 1 червня 1953 р. в Дітройті. Приємно було стрічати на зборах велике число новоприбулих членок і урядничок та відчувати їх тісну співпрацю в Відділах. Найбільшим числом тішиться Відділ 26 у Гемтремку (східня частина Дітройту).

Сумною ноткою в цій радісній зустрічі була вістка про смерть Юлії Шустакевич, першої голови СУА, члена редакційної колегії „Нашого Життя“ й членки 31 Відділу СУА. В похоронних відправах дня 29. січня взяло участь велике число союзнянок. Покійна Юлія залишила по собі велику прогалину, яку важко буде заповнити. На пропозицію 31 Відділу й за згодою родини бл. п. Юлії, створено при СУА стипендійний фонд ім. Юлії Шустакевич, як живий меморіал. Започаткували цей стипендійний фонд ім. Ю. Ш. Централа

СУА, Філія СУА в Дітройті і деякі приятелі, що вже зложили гроші на ту ціль замість квітів на її могилу.
О. Лотоцька

БОФАЛО, Н. Й.

Дня 3. лютого 1952 р. завітала до нашого 49 Відділу СУА ім. О. Басараб в Бофало дорога гостя Голова СУА О. Лотоцька. В супроводі місцевої голови Відділу СУА п. А. Качур та п. Снайчук, ввійшла п. О. Лотоцька на церковну залю парохії св. о. Миколая, де звичайно відбуваються всі сходи та імпрези нашого Товариства.

З хвилиною її появи запанував особливо сердечний настрій. Пані голові представлено членок управи Відділу, а згодом вона підходила до присутніх щиро та дружньо вітаючись з ними. Декого знала вона з попередніх років, з деким знайомилась. Особливо зворушливою була її зустріч з давньою подругою шкільних років — п. М. Ставиною, з якою стрінулась знов по 40 роках.

Щоб обминути звичайного офіційно-формального характеру зустрічі, засіли присутні до приготованих для перекуски столів, де вислухали дуже змістовної та цікавої розповіді п. голови.

В ній зясувала п. голова, яке становище займає наша Організація в Світовій Федерації Жіноцтва.

Союз Українок Америки — це апартийна, культурно-суспільна організація, якої гаслом є „вірую в єдину соборну Українську Державу“ Українське жіноцтво старшої еміграції та новоприбулих, еднається в рядах Союзу без різниць, без поділу на „ми“ та „ви“, бо всім нам однаково стоїть перед очима спільна мета: праця для рідного народу, рідного Краю.

Пані голова коротко зясувала стапи пройденої праці в минулому. До значних осягів в культурній діяльності треба зарахувати видання творів Л. Українки в англійській мові „Спирит оф Флейм“ Це видання спричинилося до пізнання нашої літератури серед чужинців. Продовж 25 років свого існування СУА допомагав фінансово Рідному Краєві, висилаючи фонди на різ-

Дописи про річні збори та діяльність Відділів подаємо в такій черзі, як вони відбулися. Всі Відділи, яких звідомлення ще не появились, прохаємо зачекати до чергового числа.

◎

АМСТЕРДАМ, Н. Й.

Дня 18. листопада м. р. відбулись заг. збори 19 Відділу СУА. Коли Відділ повстав у грудні 1949 — було в ньому 14 членок, а тепер є 36.

На голову зборів вибрано п. Антонович, на секретарку п. Ст. Боднар. Звіт із діяльності подає п. Е. Бішко. Відділ відбув 8 ширших сходин із рефератами. Праця культ.-освітня йшла по лінії імпрез та опіки над молоддю. І так влаштовано двічі свято жінки героїні, вшанування листопадового зриву, день матері, спільне свячене й гагілки, забаву з танцями. Для дітей і молоді переведено двічі свято Шевченка, свято св. Миколая, просфору і дві дитячі забави. Дохід із танкової забави обернено на висилку одної дитини до пластового табору. Відділ опікувався курсами українознавства, які від

вересня 1951 перейшли під опіку парохії. При Відділі засновано бібліотеку з 169 книжок, з якої особливо користала дівчора.

Відділ несе поміч потребуючим: вислав 2 ашуранси родинам в Європі, заопікувався двома родинами новоприбулих, які не маючи праці, попали в нужду з дітьми, дав поміч одній родині в Німеччині, перевівши на ту ціль льотерію картини Новаківського. У грудні м. р. переведено велику збірку харчів і одягу для залишенців (390 ф. одягу в доброму стані і 180 ф. харчів).

Бажаючи прикрасити церкву, Відділ справив шаль на піст.

Вислухавши звіт, приявні висказали управі своє довіря. До нової управи ввійшли: пп. Оксана Добрянська, голова, Марія Чучман, містоголова, Стефанія Боднар, секретарка, Анастасія Кравс, скарбничка, Іванна Скопляк, культ.-освітня референтка, Слисавета Антонович, орг. реферантка, Ева Бішко, бібліотекарка, Ольга Олійник, О. Пристай, госп. референтки. До контр. комісії вибрано: пп. Осипу Губку, Осипу Прийму, Марію Труффін.

Оксана Добрянська, голова.

ні суспільно-культурні цілі. Фінансовий звіт при обчисленні 25-ліття праці нашої Організації виказав, що коло чверть мільона доларів вислано за океан.

Велику сторінку в праці СУА займає теж допомога скитальцям у таборах в Європі по другій світовій війні. П. Голова розказала про постання й розвиток нашого журналу „Наше Життя“, зазначаючи, що для його поширення й удосконалення потрібне нам більше число передплатниць. Тут розказала вона дуже характеристичний випадок, коли одна з члениць Союзу Українок, не вмюючи сама читати, передплачувала журнал. На запит, яка їй із того користь, старенька жінка відповіла: „Я сліпа на очі. але я маю вуха — коли сама не годна прочитати, все знайдеться хтось, хто мені прочитає“.

Я особисто вірю, що заклик нашої голови стати всім членкам

передплатницями „Н. Життя“ — осягне свою ціль.

По доповіді п. голови, членки забирали голос у різних справах, як поширення літературної сторінки „Н. Ж.“, видавництво дитячої літератури, збереження національної свідомости наймолодшого покоління, справи допомоги потребуючим і багато інших. Жива гутірка — виміна думок тривала до пізна. Тільки свідомість, що вже пізня година, а ранком жде кожну з нас праця, спонукує нас закінчити цей незабутній вечір, який назавжди залишиться у нашій пам'яті. Ще лунають звуки гимну Союзу Українок і прощасмося нашою гостею, яку впродовж кількох годин ми полюбили як рідну. А йдучи додому, в голові снується думка: „скільки доброго для народу може зробити жінка...“

Леся Лисяк

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА

Річні збори 20 Відділу СУА ім. Олени Теліги

Річні збори 20 Відділу СУА відбулись 11. листопада, 1951. в домівці Централі СУА. Збори переводила вибрана передсідниця п. М. Хомин. Після відчитання звіту з попередніх річних зборів приступлено до звітування уступаючого Виділу. Із звітів видно, що намічену працю в міру спроможности виконано. Кожного місяця відбувалися сходини членок, на яких виголошувалося реферати, обговорювано організаційні справи та намічувалося виконання плану праці в майбутньому. Крім звичайних сходин уладжено ще такі імпрези: Щедрий вечір; сходини для вшанування патронки Відділу, Олени Теліги та Шевченківське свято. У вересні уладжено осінні вечорниці, з яких прибуток призначено для хворих та найбільш потребуючих залишених в Німеччині.

Від Контрольної комісії звітувала п. Дяченко. Вона висловила признання уступаючому Виділові за дбайливе виконання обовязків і доручила взяти це до уваги при виборі нового Виділу. Поставлений внесок на уділення абсолюторії уступаючому Виділові прийнято однодушно. Вибрана комісія-матка у складі пп.: Пушкар, Гарасимович, Шуст, Юркевич і Крицька — по короткій нараді предложила зборам листу кандидаток до Управи на наступний рік — яку збори прийняли без змін. Склад Управи на 1952 рік: пп.: Ярош К. — голова, Хомин М. — заст. голови, Качанівська Ір. — секретарка, Коломінська О. — касієрка, Черняхівська І. — імпрезова рефер., Крицька О. — госп. рефер., Пазуяк Н. і Пушкар С. — культ.-осв. референтки.

До Контрольної комісії вибрані пп.: Гринчишин О., Дяченко Л. і Гаращенко Т.

До Окр. Ради пп.: Дяків І. і Шуст Ол.

Після вибору Управи намічено ще деякі напрямні праці в

майбутньому і побажанням успіху у праці новій Управі закінчено збори. Секретарка зборів

ШИКАГО, ІЛЛ.

Коли я приїхала на похорон Стефи Дубицької до Шикаго, союзники запросили мене залишитись до 29. листопада, коли то відбудеться в них свято ялинки всіх націй. 22 Відділ СУА під проводом п. Федуняк бере в тому участь.

Точно о год. 2-гій входимо до залі. Наш традиційний свят-вечір був першою точкою. Перед куртину виходить п. Федуняк у гарному гуцульському вбранні й пояснює публіці значення свята. Відкривається куртина й тут бачимо справжню селянську хату. Стіл накритий вишиваною скатертю, під скатертю сіно, на столі всяке добро. У кутку стояв пшеничний сніп, такий гарний, колосистий, немов би справді привезений із України. Батько провів молитву, а за ним голосно ціла родина. Потім бажали собі взаємно добра. Батько поблагословив кутю, а потім як підкине до стелі, то „худібка розбрикалась“ аж поміж глядачів. Потім з'явилися колядники під хатою, а пізніш і в хаті і тим закінчено українську програму.

О 5-ій год. пішли ми оглянути, як у музейній харчівні смакують людям українські Різдвяні страви. Кімната харчівні освічена свічками. При вході уставлений стіл із Різдвяним печивом та українською керамікою. Тут сидить п. Кочан у полтавському строю і пояснює гостям значення виставлених річей. Гості беруться до вечері й на кожній таці видно — голубець, пірижок, грибки, борщ, кутю, а все смашне й добре приправлене. На кожному столику горить свічка, а п. Федуняк кладе карточку коло кожної особи з поясненням, як приготувати кутю.

Окремо відбулася вечеря для всіх учасників української програми. При довгому столі, прикритому білим обрусом, засіли всі при свічках. П. Федуняк представила мене гостям, зазначивши, що я прибула з іншого Відділу та іншої місцевости. За столом усі завели милу розмову. Було кілька жінок в українському вбранні. Моя сусідка вияви-

лась дочкою директора музею. Молода панночка, малярка, що дуже цікавилась українським народнім убранням. Вона розпитувала мене весь час і я, побачивши її таке живе зацікавлення, обіцяла познайомити її з п. Кочан, яка має чудову збірку народнього мистецтва. Це й сталося після вечері.

Ще й досі в пам'яті мені цей вечір, що показав, як у нас вродисто святкують Різдво Христове. Текля Єзуско

ЕЛИЗАБЕТ, Н. ДЖ.

В неділю, дня 9. грудня м. р. в залі Українського Народнього Дому в Елизабет відбулося свято в честь Наталі Кобринської з нагоди 100-ліття її уродин. Свято влаштували спільно два Відділи — 24 Відділ із Елизабет і 28 Відділ із Ньюарку. Тому й явилось на свято окрім громадянства Елизабет, також гості з Ньюарку.

Сцена була прикрашена портретом Н. Кобринської, вбраним у вишивані рушники. Портрет Н. Кобринської намалював на те свято маляр Св. Гординський.

Відкрито свято гімнами — американським і українським, який відспівали членки обох Відділів. Вступне слово мала голова 24 Відділу п. Марія Поливчак. Реферат про Наталю Кобринську відчитала секретарка 28 Відділу п. Олена Гординська. На дальшу програму свята зложилися: солоспів п. Воробець із Ньюарку (Цвітка дрібная) під супровід п. Галі Клим, деклямації п. Лесі Когут (Уляна Кравченко: Пам'яті Каменярки), п. Христі Хитри (Моя Батьківщина), п. Наталі Хитри (Україна), п. Анни Федун (К. Малицька: Наталія Кобринська). Деклямації пп. Леся Когут, Христя і Наталя Хитра виступали в народньому вбранні. Проф. Роман Левицький, диригент церк. хору „Боян“ в Елизабет разом із п. Юркевич відспівали арію Карася й Одарки. Супровід спочивав у руках пп. Осінчук і Хамули. Бандуристи пп. Юркевич і Левицький відспівали кілька патріотичних і веселих пісень, а п-во Юркевичі і Р. Левицький думу про Бондарівну.

М. Хитра.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Заходами 26 Відділу СУА відбувся дня 25. листопада „Культурний Вечір“ в Українській Хаті. На його програму зложились доповідь соти. УПА Крука п. наг. „Український Червоний Хрест на сторожі здоров'я вояка УПА“ і висвітлення декількох українських фільмів.

Доповідач зясував перебіг онування УЧХ та його героїську поставу в боротьбі УПА. У склад УЧХ входило багато жінок. Вони боролись у критичній хвилині до останнього набоя й гинули, щоб живими не дістались у руки ворога. По рефераті зібрано 74 дол., які призначено для хворих і потребуючих у Німеччині.

Фільми „Обжинків“ та „Укр. Весілля“ з 1948 р. та „День укр. жінки“ з 1951 дали цікаві картини з життя Відділів СУА.

Дня 9. грудня закінчив 26 Відділ свою річну діяльність бінгом. Вигравка була різноманітна і стягнула багато гостей. Членки вишили кільканадцять рушників, окрім того були ще ляльки в народньому вбранні. Чистого доходу було 200 дол., а половину з того призначено на Фонд Дому СУА.

Дня 15. грудня відбулись річні збори 26 Відділу СУА. П. Хомяк представила присутнім цілорічну працю Відділу. За 1951 р. відбулись 16 звичайних зборів і одні річні. Влаштовано 12 імпрез, які дали 3.607, 63 дол. чистого прибутку. Всі ці гроші пожертвовано на народні цілі по вплаченні належностей до Централі.

Окрім того 26 Відділ спільно іншими жіночими організаціями перевів кілька імпрез, а саме 10 лютого свято Ольги Басараб, дня 7 жовтня свято Наталії Кобринської. Також брав участь у базарі гр.-кат. парохії та в базарі Міжнароднього Інституту.

При 26 Відділі основано Комітет „Мати й Дитина“, який очолює п. Стельмах. Зібрано теплу одіж і харчі для залишенців і вислано через ЗУАД Комітет до Німеччини.

З жалем прийняли членки до відома, що п. Хомяк, яка так щиро й ревно працювала впродовж звітового часу, не почувается добре й не може дальше Відділу

провадити. Своєю невтомною працею та вмінням притягнути новоприбулих вона причинилась до розросту 26 Відділу. У Відділі є 40 новоприбулих, а все ще зголошуються нові. Головою вибрано К. Кобасу. Заступниці — п. Васько, Солодка і Климшин, секретарка п. Стельмах, заст. п. Рогатинська, фін. секретарки пп. Ганиш і Прибила.

Стефанія Заплітна

СТ. ЛУІС, МІС.

Дня 30. грудня відбулись річні збори 32 Відділу СУА в Ст. Луїс. Збори відкрила голова п. Т. Єзуско молитвою та відчитала програму. Після прочитання протоколу, прийшов на чергу звіт голови. Праця розвивалась дуже гарно в першому році існування товариства. Ряд імпрез як Різдвяна вечірка, 27-роковини смерті Ольги Басараб, свято Лесі Українки, академія в честь Т. Шевченка й День Матері, та кілька чайних вечорів свідчать про активність членок.

Голова прочитала обіжник Централі про поїзку п. О. Лотоцької та підвишку передплати і закликала, щоб членки передплачували журнал „Наше Життя“. Потім контр. комісія здала звіт та висказала признання управи за жертвенну працю. До переведення виборів покликано п. Грамоцьку як голову, а п. Данилевич, як секретарку. Збори просили давню управу залишитись. До нової управи увійшли: Текля Єзуско, голова, Катерина Якимів, заст. голови, Марія Гресько, фін. секретарка, Ярослав Данилевич, рекордова секретарка, Варвара Хлопак, касієрка, Марія Томин, осв. референтка. До контр. комісії увійшли: Анна Грамоцька, Магдалина Сопко. Т. Єзуско, гол.

ЛЕНСІНГ, МИШ.

Десять літ тому було тут жіноче товариство, але занепало не з нашої вини. Воно відновило свою діяльність дня 19. серпня 1951, як 38 Відділ СУА ім. Лесі Українки, заходами Анни Наконечної і при допомозі п. Анастазії Білоус, яка приїхала спеціально з Дітройту. Зійшлися всі жінки, що були активні в давньому товаристві й декілька нових. Наша громада невеличка,

але лише початок трудний. На зборах вибрано таку управу: Анна Наконечна, голова, Леся Забродська, секретарка, А. Стенкевич, скарбничка, Анастазія Забродська і П. Ливандовська, контрольорки, Анастазія Гудз, відвідувачка хворих.

За кілька місяців нашого існування ми зібрали пожертви на пресовий фонд „Нашого Життя“ 9.75 дол., на квіти на похорон п. Овчинник 15 дол., на фонд „Мати й Дитина“ 10 дол., для УНРади 5 дол. Нижче подаємо жертводавців:

Іван Нейборовський 3 дол.

По 2 дол.: Іван Наконечний і Лука Годованій, по 1 дол.: Марія Нейборовська, Анна Наконечна, Павлина Філь, Олекса Даниловський, Д. Платник, Марія Мальована, Марія Даниловська, Паранька Красносельська, Мирослав Забродський, Лука Маринюк, Ілля Маринюк; по 50 центів: Анастазія Забродська, Анастазія Полигонька.

Анна Наконечна, гол.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

„Дочки України“, 42 Відділ СУА пильно береже традиції, Щороку членки його Різдвяною порою йдуть колядувати від хати до хати. Не зважаючи на погоду, відмовляють собі розваги у святочні дні, щоб тільки придбати фондів на народні цілі. І треба сказати, що всюди нас зустрічають приязно й радо, бо знають, що чесно й совісно господаримо народнім добром.

Цього року такі членки взяли участь у коляді: пп. Марич, Вовчук, Комар, Миць, Малиновська, Козоріс, Стасюк, Сітарська, Марків, Юзьвяк, Гарас, Марич Анна, Мицишин, Панамаренко, Мисакович, Волянська, Таціянець.

Коляду розділено так: на сиротинець у Філадельфії 150 дол., на Академію на Факс Чейз 50 дол., на пресовий фонд „Н. Ж.“ 75 дол., на Фонд Дому СУА 50 дол., на дім старців у Філадельфії 25 дол., на струнну оркестру 25 дол.

Разом із пожертвою із річних зборів 42-го Відділу в сумі 16 дол. на пресовий фонд „Н. Ж.“, Відділ пожертвував 391 дол. на народні цілі.

Учасниця коляди.

Неділя дня 13. січня зібрала членок 42-го Відділу на традиційний Свят-Вечір. У церковній галі засіли при столах членки з їхніми чоловіками, а при окремому столі управа й гості.

Підчас споживання дарів, проходила на сцені невеличка програма. Виховниця садку комітету „Мати й Дитина“ п. Віра Шпаківська вивела кілька сценочок із своїми дітьми, що живо втішили присутніх.

Голова п. Григорєць відкрила гостину, а о. Зрада провів молитву. Проводила гостиною голова Відділу п. Панамаренко, покликаючи по черзі всіх до слова. По промові отця говорила голова СУА п. Олена Лотоцька, бажаючи членкам так само успішно працювати в біжучому році. Вона повідомила присутніх про прийняття СУА до Нац. Ради Жінок Америки, яке саме наступило. І. Бойко пригадала значення традиції, яку Відділ зберігає. Промовляли голови інших Відділів, що загодили — пп. Ольга Фостик і Катруся Ярош. Промовляли новоприбулі членки — бабця М. Чайківська і О. Грабовенська. Голова Окружної Ради п. Сивуляк пригадала, яке значення мають діти в житті нашої громади й чому треба їх зберігати. Врешті прочитала наша членка Журибіда вірш, що його зложила для цієї нагоди, а найстарша членка Панасовська — бажаючи теж радувати гостей, віддеклямувала віршик, що його запам'ятала ще в дитинстві. Та найбільше радував усіх привіт давньої нашої членки и. Дудяк, яка прибула аж із стейту Нью Джерзи на Свят-Вечір. Її враження подаємо окремо.

Як членка 42-го Відділу відліт живу духом, який черпаю з нашого журналу. Живу 83 милі від Філадельфії й не можу брати участі в усіх сходинах. Та Свят-Вечір я провела так мило в крузі своїх, що мушу тут подякувати всім, що його так гарно перевели. Ми почувались як одна родина, де нікого не поминули, а про всіх подумали. Піднесена на дусі я вернулася домів, подивляючи велику працю членок і той поступ, який зробило наше жіноцтво, коли з ним числяться всюди. Е. Дудяк

ВІСТКИ З КОМІТЕТУ „МАТИ Й ДИТИНА“

Як ми заповіли, існує вже 19 збірних пунктів Комітету „Мати й Дитина“, з того 12 при Відділах США, а 7 при інших установах. Подаємо нижче вислід Різдвяної збіркової кампанії:

Амстердам, Н. Й., 19 Відділ США — 350 ф. одягу і 180 ф. харчів.

Бетлегем, Па., 50 Відділ США — 80 ф. одягу.

Бетлегем, Па., Гр.-кат. парохія ім. св. Йосафата — 1 скриня одягу і 14 дол. на порто.

Коговз, Н. Й., 34 Відділ США — 12 пачок одягу.

Дітройт, Миш., 26 Відділ США — 15 пачок одягу і харчів.

Гренд Рапідс, Миш., „Самопоміч“ — 6 міхів одягу.

Лорейн, Огайо, комітет при „Просвіті“ — 1.000 ф. харчів.

Манчестер, Н. Г. 45 Відділ США — 5 пачок одягу.

Милвил, Н. Дж., 9 Відділ США — 3 пачки одягу.

Ньюарк, Н. Дж., 28. Відділ США — 16 пачок одягу.

Сан Франціско, 62 Відділ США — 1 пачка одягу, 30 дол. на порто.

Філадельфія, Па. — при Централі США — 96 пачок одягу, 33 пачки харчів.

Ютіка, Н. Й., 57 Відділ США 240 ф. харчів, 57 шт. мила і 332 шт. одягу.

Шість збірних пунктів ще не подало даних і їх прохаємо це надіслати.

Як бачимо, у цій збірковій кампанії веде перед комітет при „Просвіті“ в Лорейн, Огайо. Голова п. Роман Левицький та секретарка п. Ольга Ліщинська доложили всіх старань, щоб збірка дала справді успішний вислід. Хоч там українська громада невелика, проте невтомна енергія організаторів доказала чуда. Харчі були незвичайно дбайливо спаковані, одна пачка містила 4 однакові пакунки по 10 ф. ваги кожен, а в кожному пакунку було по 12 ф. смальцю, 4 великі чеколяди, 8 ф. цукру, 8 фунтів рижу, 60 унцій сушених овочів і 8 кусників мила.

Гарний вислід дала збірка також у новозаснованому Відділі в Ютіці, Н. Й., де референтка сусп. опіки п. Величко осягнула аж 240 ф. харчів. Поважним є та-

кож осяг Ньюарку, 28 Відділ США, де п. О. Гординська збрала аж 16 пачок одягу.

Також Філадельфія виказала під проводом М. Чайківської гарний осяг, виславши 96 пачок із одягом. Гарну ініціативу виявило сестрицтво при православної церкви ім. Покрови у Філадельфії. Сестриці одержали за посередництвом Комітету „Мати й Дитина“ листу дітей із табору Кляйнкец і вислали їм 33 індивідуальні харчеві пакунки перед святами. Також Амстердам (О. Добрянська) дав гарний приклад, висилаючи 180 ф. харчів і 350 ф. одягу.

Наспів уже звіт Обеднання Українських Жінок у Німеччині, що співдіяло при розподілі і його подамо окремо. Тут поміщуємо тільки уривок із листа ОУЖ до Комітету „Мати й Дитина“.

„Ми глибоко зворушені великою жертвенністю та дбайливістю, з якою приготовлено чисту одягу, гарно випране та вигладжене білля до висилки, бо знаємо, що при праці для прожитку чи домашніх потреб, треба нераз відректися сну-спочинку в користь суспільної праці. При розпаковуванні посилок ввижались нам ті працюючі руки, що так гарно й зі щирим серцем добирали і пакували харчі для святочних днів. Нехай Всевишній благословить вас пані Голово і всіх ваших співробітниць за ці труди кріпким здоров'ям та сповнить ваші благородні серця почуттям совісно виконаної праці!

Ольга Павловська, голова
Софія Годованець, секр.

Мюнхен, дня 10. лютого 1952.

ЗВІТ ІЗ РОЗПОДІЛУ

Різдвяна збірка Комітету „Мати й Дитина“

Обеднання Українських Жінок у Німеччині вибрало комісію з трьох членів управи, а саме пп. Ольгу Павловську, Софію Годованець і Ольгу Пеленську й доручило їм співпрацювати з ЗУАДКомітетом при розподілі збірки. Комісія працювала ок. два тижні над розпакуванням і сортуванням пачок. По докладній нараді рішено харчеві пакунки розіслати скоріше,

щоб вони поспіли ще перед святами, а одягові пізніше. І так поділено кількість харчів, що була невелика (ядро творила посилка з Лорейн, Огайо) на половину. Одна половина була призначена для англійської та французької зони, а друга для американської.

І так вислано в американській зоні пачки до таких таборів: Валька, Шляйсгайм, Гольдсгефе, Зульцдорф, Крайльсгайм, Біндішбергердорф, Лер, Неллінген, Кірхгайм, Венсгайм-Авербах, далі до захистів у Дорнштадті і Пріні, до санаторії в Лютензее і якусь частину роздано приватникам у Мюнхені й Авгсбургу (тільки тим, де були діти).

Про те, як проходив розподіл у таборах, довідалися ми з листа Н. Василенко-Полонської у ч. 2 „Н. Ж.“. Частина обдарованих таборів уже надіслала сюди подяки.

Одягові посилки розіслано вже по святах. При висилці одягу брали під увагу, котрі табори ще не одержали ніразу одягового приділу, або котрі є далеко від залізниці і мешканці не можуть дістати ніякої праці. І так вислано одягові пакунки до таких таборів: Айхгольцдорф, Авгсбург, Карльсруге, Баменталь, Фіхтенберг, Гайльбронн, Мосбах, Кірхгайм, Розенгайм, Крайльсгайм, Ойбікгайм, та приватникам в Амбергу.

До санаторії в Гавтінгу комісія не вислала тому, що туди вислав ЗУАДК перед тим цілу посилку Комітету „Мати й Дитина“ з Гемтремку (ок. 15 пакунків).

Акція Комітету „Мати й Дитина“ знайшла живий відгук у всіх обдарованих. Залишенці по таборах та в захистах не дістають зовсім одягу й дуже скупий приділ харчів. Це здебільшого непрацездатні люди, що їм важко заробити. Тому підтримка з-за океану для них конечна, а почуття, що про них дбають, теж підносить їх на душі.

Ольга Павловська,
голова ОУЖ.

Повідомляємо співробітниць та дописувачок, що рукописи, надіслані після 15-го вже не можуть увійти до чергового числа журналу.

THERE IS

A DIFFERENCE IN FUNERAL SERVICE

Established 1920

NASEVICH FUNERAL HOME

MRS. MICHAEL F. NASEVICH
MICHAEL E. NASEVICH

SURPASSING SERVICE

Air Conditioned for your comfort

No deserving Poor Refused

N. E. COR. FRANKLIN & BROWN STS.

PHILADELPHIA 23, PA.

Найкращий дарунок для наших
американських знайомих і приятелів

це — ПИСАНКА!

Великий вибір писанкових фарб
і розкішних писанок

знайдете в крамниці кооп.

Кооператива „БАЗАР”

822-823 N. Franklin St., Philadelphia 23, Pa.

Phone ST 4-2056

**МАРІЯ ГОЛОВАТА, владителька
ОДИНОКОГО УКРАїнСЬКОГО СКЛЕПУ**

де можна набути: меблі до спальні, їдальні, кухні
й гостинної; машини до прання; газові й електричні
печі; G.E. холодильні (рефриджерейтор) і інші речі
до окраси Вашого дому, а також телевізійні і радіо
апарати найкращих фірм.

ЦІНИ ПРИСТУПНІ І НА ДОГІДНІ ЛЕГКІ СПЛАТИ
Склеп відкритий кожного дня від 9 ранку до 9 вечора
Вівторок і четвер від 9 ранку до 6 вечора

MARIA HOLOWATY

329 W. GIRARD AVENUE

PHILADELPHIA 23, PA.

ВЖЕ ВИЙШЛИ З ДРУКУ
І Є В РОЗПРОДАЖІ
такі книжки жнок-письменниць

Докля Гуменна:

„Діти чумацького
шляху” \$2.50

Оксана Драгоманова:

„По той бік світу” 0.80

Софія Парфанович:

„У Києві в 1940 р.” 0.70

Марія Цуканова:

„Шовкова рукавич-
ка” 0.25

Замовляти в Централі СУА

ДИТЯЧИЙ САДОК

Комітету „Мати й Дитина”

1835 North 7th Street

Philadelphia, Pa.

ПРИЙМАЄ ПІД ОПІКУ ДІТЕЙ
ПРАЦЮЮЧИХ БАТЬКІВ

Фахова опіка :: Добриний харч

Phone: POplar 5-5100

EMIL KULCHYCKY

2231 Fairmount Ave.

Philadelphia 30, Pa.

полагоджує продаж домів
і нотаріальні справи
посилки грошей
Грошові перекази
Міння платничі чеки

КОЖНА КАРНА ЧЛЕНКА СУА ВПЛАЧУЄ СВІЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ДАТОК ДО НАРОДНОГО ФОНДУ! — КОЖЕН ВІДДІЛ СУА МАЄ БУТИ ЧЛЕНОМ УКРАїнСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ (УКК) І ЗЛУЧЕНОГО УКРАїнСЬКОГО АМЕРИКАНСЬКОГО ДОПОМОГОВОГО КОМІТЕТУ (ЗУАДК)!!!